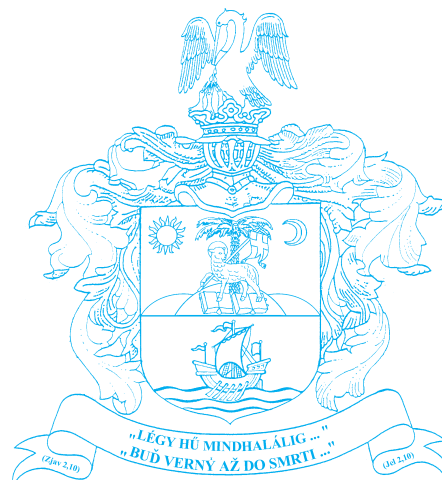

KÁLVINISTA SZEMLE

A SZLOVÁKIAI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ
HIVATALOS LAPJA

LXXVIII. évfolyam

11. szám

Komárom, 2007. november

Ára 10 korona

SZABADSÁGÉRT SZABADSÁGUKAT

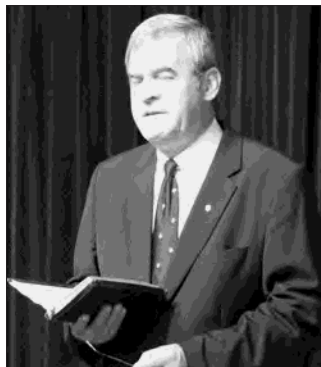
„Emlékezzetek meg a ti előljáróitokról, akik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztetve az ő életök végére, kövessétek hitüket” (Zsid 13,7). Szabatosan fordítva le a szöveget, tulajdonképpen nem előljárókról, hanem előttünk járókról beszélhetünk. Azokról, akik előttünk jártak példájukkal, hitükkel. Amit életük bizonyított, azt halálukkal is megpecsételték.

Az ember nagy tanulsággal olvassa az előttünk járó emberek, vezetők, írók, tudósok, egyházi férfiak életrajzát, mert a példázat értékével hirdetik azt, amit olyan vérszegényen tudunk megfogalmazni dadogó emberi szavakkal. Életük vége sokkal beszédesebb, mint életpályájuk eseményei, mert a végső hitét adja meg egész életútjuknak. Ha azt kérdeznék, hogy a tizenhárom aradi vértanúnak egyen-egyenként melyik volt a legnagyobb cselekedete, leghősiebb csatája, harci sikere, akkor azt válaszolhatnánk, hogy a veszthelyen nyerték meg a döntő csatát. Mert a legnagyobb győzelmet aratták, amikor maguk felett győzedelmeskedtek. Ilyenképpen gondolunk vissza rájuk, és életük, hitük példáját igyekszünk követni. Arra törekedvén, hogy nehogy korcs utódoknak bizonyuljunk hozzájuk képest.

Testvéreim, az idén Árpád-évforduló is van. Árpádot dicső, vad magyarnak képzelem el az utókor, de ebbe a sorba is beleillik, hiszen az ezer száz évvel ezelőtt lezajlott pozsonyi csatában áldozta életét nemzetéért, továbbá nagy véradót fizetett értünk, amikor is három gyönyörű, szép szál fia esett el ugyanebben a csatában, annak előtte pedig Levente fia áldozta életét a honfoglalás elnyúló küzdelmeiben. Nem véletlen, hogy Juhász Gyula úgy örökíti meg őt is, hogy a néppel együtt győzni, veszni kész.

A mi életünkben már nem ilyen éles a kérdés. Nem követel életáldozatot tőlünk a haza, az igazság, amelyet védelmezzünk, sem a szabadság, amelyért kiállunk. Azt mondhatnánk hát, hogy milyen könnyű dolgunk van. S mégis milyen nehezen tudunk megfelelni azoknak a hitbéli-erkölcsi követelményeknek, melyek elé az élet állít. Milyen zavaros, kusza, bizonytalan, habozó, megalkuvó, óvatoskodó általában véve az emberek magatartása. 1989-ben egészen másképpen képzeltem el. Vagy szabadon idézve József Attilát, én nem ilyenek képzeltem el a rendet. Nem így képzeljük el a folytatást. Nagyok voltak „Rúben patakjainál” az elhatározások, nagyok voltak a fogadkozások a Magyar Református Egyházak Tanácskozó Zsinatánál, megszerveztük a Magyar Reformátusok Világszövetségét, mintegy rándulásra újból egyberendeződött a nemzet határon innen és túl. És amikor belenézünk az ige és a történelem tükrébe,

(Folytatás a 3. oldalon)

Az igehirdető: Tökés László

Nagyvárad

Tisztújítást tartott a Tanácskozó Zsinat

A Magyar Református Egyházak Tanácskozó Zsinata 2007. október 19-én Nagyváradon tartotta ez évi ülését, amelyen a hatéves választási időszak lejártával megtörtént a tisztújítási előterjesztés elfogadása is.

Tökés László királyhágómelléki püspöknek a Zsid 13,7 alapján megtartott áhítatát követően Erdélyi Géza lelkészi elnök nyitotta meg az ülést, amelyre elsődlegesen anyagi okok miatt került sor a szokásosnál későbbi időpontban. Szilágyi Zsolt, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács alelnöke is köszöntötte a tanácskozást, aki hangsúlyozta: a nemzet és az egyházak sorsa egy, a magyarság megmaradása elképzelhetetlen az egyházak nélkül.

Erdélyi Géza elnöki beszámolójában összefoglalta az elmúlt hat évben végzett munka eredményeit, meghatározó igéje az 1Sám 7,12b volt: „Mindaddig megsegített bennünket az Úr!” Nehezményezte a Magyarországi Református Egyház viszonyulását (a négy egyházkerület elnökségei egy 2007. szeptember 19-én kelt közös levélben kinyilvánították, hogy tartják magukat ahhoz a 2005-ben Pápán előterjesztett határozati javaslatához, miszerint az MRETZS átmenetileg szüneteltesse működését) és az Erdélyi Református Egyházkerület hozzáállását. Az viszont, hogy a tizenöt alkotó egyháztest közül „tizenhárom pozitívan áll hozzá a Tanácskozó Zsinathoz, egyértelműen bizonyítja a Tanácsko-

(Folytatás a 3. oldalon)

Dénes György*

TIÉD AZ ÖRÖKSÉG

Tegnap még tutajjal úsztál le a Vágon,
ma már elmerenghetsz ajándék Dunádon.

Délre kívánczoltál, szikár hegyi lakó,
nyelved is elhoztad, téged hizlal a szó.

Négytornyú várdba botlik a tekintet,
tiéd az örökség, illet vagy nem illet.

Friss szimbólumokkal, hidakkal, falakkal
metropolist emelsz konok öntudattal.

Kezünket nyújtánánk, végek őslakói,
te elfordulsz tőlünk, dehogy akarsz szólni.

Ha mégis szót ejtesz, szavad tüzes ostor,
haszonnal tanultál némettől, oroszról.

Látjuk, semmi kedved hites barátságához,
ősi fegyveredet nem tetted még lábhoz.

Forró indulatok mérgezik a véred,
téged is, minket is elemészt e méreg.

*Ez a vers az ezredfordulón íródott. Közlésével búcsúznak
a szlovákiai magyar költők doyenjétől

Az ÚR színe előtt

Minden kegyelemnek Istene, kedves Fiadért könyörülj rajtam. Bár gyengeségemben vétkeztem, a Te Fiad szeretetből megfizetett minden adósságomért. Az ő jósága és szeretete felülhaladja az én összes bűnömöt. Kérlek Téged, add, hogy az ő szenvedése számíttassék be nekem; add, hogy mosson le engem az ő vére, hogy az ő alázatossága ellensúlyozza az én büszkeségemet, hogy az ő türelme igazolja az én engedetlenségemet. Te vagy minden jószág forrása, segíts nekem megjobbitani bűnös életemet a Te Fiad kegyelme által, és segíts nekem ismét a Te kegyelmes akaratod szerint élni. Világítsd meg szívem sötétségét isteni fényed világos sugaraival, hogy lássam hibáimat, gyengeségemet és nyomorult voltomat. Segíts, Uram, hogy alávessem magam akaratodnak és hűségesen járjak a Te Fiad nyomdokaiban. Add, Uram, hogy tökéletesen megtagadjam önmagam és mindent, ami bennem van. Segíts nekem elhagyni mindent és alkalmazkodni hozzád, hogy engem tőled semmi el ne válasszon. **Ámen.**

Johann Tauler

Bölcsesség és ismeret

A címben jelzett ajándékoknak (a bölcsesség ígéje és az ismeret ígéje – *IKor 12,2*) világos és érthető tartalmuk van, és különféle formában – elhanyagolható jelentésármalattal – előfordulnak máshol is az apostoli levelekben. A *Róma 12,7*-ben a tanítás ajándéka hasonló, az *Ef 4,11*-ben az apostolok, próféták és evangélisták mellett pásztorok és „tanítók” vannak megnevezve; és mindegyiküknek feladata, hogy felkészítsék „a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére” (*Ef 4,12*).

Az *IKor 12,28*-ban az apostolok és a próféták után rögtön a „tanítók” szerepelnek, és már ebből is nyilvánvaló, hogy az apostol mekkora jelentőséget tulajdonított ennek az ajándéknak, mégpedig pont annak a gyülekezetnek írt levélben, ahol túlbecsülték a lelki élményeket és kevésbé becsülték a hit tartalmát. Amúgy mindig is fontos volt a helyes tanításra helyezett hangsúly. Ugyanis nemcsak az fontos, „hogy hiszünk”, hanem főleg az, hogy mi alkotja a hitünk tartalmát. Tudni kell az apostollal együtt megvallani: „...tudom, kinek hittem” (*2Tim 1,12*). Gondolom, hogy az igaz tanításra helyezett hangsúly nemcsak ak-

kor volt fontos, hanem nem kevésbé fontos ma sem, amikor a hitet nemcsak a hitetlenség veszélyezteti, hanem az ún. vallási szinkretizmus és pluralizmus is, amelyik igyekszik mindent összekapcsolni és aminek csak egy kicsi vallási színezete van, azt egy fedél alá hozni.

Természetesen toleránsak vagyunk minden nézettel és meggyőződéssel szemben, és nem hirdetünk vallási türelmetlenséget, de hangsúlyozzuk, hogy a hitnek konkrét tartalma van, és minden attól függ, hogy milyen ez a tartalom. Ezért tartja az apostol a tanítás ajándékát olyan fontosnak az egyház számára. Ha az emberi tevékenység minden területén olyan nagyon hangsúlyozzák az ismereteket, akkor éppen a hitélet területének szabadna az ismereteket alábecsülnie? Sőt, voltak és vannak bizonyos keresztény csoportok, melyek a szükséges hatás és a Szentlélek vezetésének hangsúlyozása mellett alábecsülik, sőt néha egészen kizárják a bölcsesség és az ismeret ajándékát. Ez nagyon veszélyes, mivel megtörténhet, hogy a mi emberi nézeteink kerekednek felül és azonosítódnak a Szentlélek nézeteivel, még ha ellentétben lesznek is az Írással.

El kell gondolkodni, hogy a bölcsesség és az ismeret ajándéka, ami az egyház tanítására helyezett súlyban nyilvánul meg, mennyire hat gyülekezeteinkben. A tanításnak nem szabad csak a konfirmációi előkészítésre korlátozódnia (főleg ha félvállról veszik és csak néhány katekézisére szűkítik le), hanem a tanításnak részét kell képeznie az ige-hirdetések, a bibliaórák, a gyermek- és ifjúsági munka üzenetének, hogy ne történjék meg (ami időnként mégis megtörténik), hogy amikor szektások jönnek hamis, a bibliai kontextusból kiragadott állításokkal, akkor nem tudunk megalapozottan, az Írásból származó hittanítás alapján helyesen reagálni.

Ezért is tartom ezt az ajándékot éppen ma nagyon fontosnak. Nekünk, lelkészeknek nem szabad felhagynunk az önképzéssel, sőt törődnünk kell a presbiterek és gyülekezeti tagok képzésével is, hogy mindnyájan növekedjünk az üdvözítő igazság ismeretében, „*hogy ne legyünk többé gyermekek, akiket a tanítás minden szele ide-oda vet az emberi alattomosság és agyafúrtság szerint, hogy cselszövésével tévelygésbe ne vezessenek, hanem az igazsághoz hűek legyünk és a szeretetben növekedjünk minden tekintetben abban, akik a Fő, Krisztusban...*”

Ján Janovčík

(Befejezés az 1. oldalról)

akkor egy kicsit elszégyenkezünk annak láttán, hogy mi is lett mindezekből a reményekből, vágyakból, fogadkozásokból, elképzelésekből...

Itt, ezen a helyen és ebből az alkalmából indokolt ezt elmondani. Indokolt a reformáció világító történelmi példáira feltekinteni, vagy éppenséggel a magyar október hőseinek az emlékét idézni. Hogy erejük felett való megpróbáltatásukból és helytállásukból példát merítsünk arra, hogy hogyan kellene jelenkori prózai viszonyaink között megállanunk a helyünket, milyen álláspontot kellene elfoglalnunk egyházi életünk vonatkozásában, hogyan kellene kiállnunk a hitért, a hazáért, az egyházért, az igazságért.

Eszembe jut Petőfi Sándor verse, aki a szabadság és a szerelem értékrendjének az összefüggésében fogalmazza meg életének prioritásait. Hogyha a szerelmet az igazsággal cserélnénk fel, akkor azt mondhatnánk, hogy szabadságért feláldozom az életet, az igazságért feláldozom a szabadságot. Vannak olyan helyzetek és esetek, amikor a

SZABADSÁGÉRT SZABADSÁGUKAT

szabadságot is fel kell áldozni a szabadságért. Ilyen paradox ellentmondása ezeknek az egykori hősöknek, hogy szabadságharcos létükre a szabadságukat voltak kénytelen feláldozni a szabadságért és aztán életüket. De ilyen példát nyújt nekünk Ravasz László püspök, akinek a 125. évfordulóját ünnepeljük, vagy Márton Áron, aki nemcsak a katolikusoknak, hanem Erdélynek volt a püspöke; ilyen példákat kínál a gályarabok története. Vagy Sass Kálmán református lelkész sorsa, akit az 56-os tisztogatás során végeztek ki. Temesvárnak is megvan a hőse, ott egy presbiter testvérünket, Újvárossy Ernőt áldozták fel még 89-ben. Számtalan példát tudunk mondani az előttünk járókról.

Nyilván a hősök példája egészen rendkívüli, és talán túlzásnak is tűnhet, hogy a mi feladatainkat, a mi jelenkori küzdelmeinket az ő példájukhoz, az ő mércéjükhöz mérjem, de ezeknek a példáknek a sokkoló erejével, az életük

végére néző példakereséssel tekintsünk rájuk, hogy tudatosuljon bennünk, mennyire fontos és milyen sokat számít, hogy mit mondunk, mit cselekszünk, mennyire vagyunk állhatatosak, mennyire ragaszkodunk az igazsághoz, a hitünk tanításaihoz, a szabadsághoz.

Imádságban hordozzuk Felvidéket és Erdélyországot, féltő szeretettel tekintünk összes határon túli testvérünkre. Talán többen azért is nem tudtak eljönni, mert tizenhét évvel a változások után, újból megnehezedett az európaiak nevezett kapcsolattartás. Szeretettel fogadjuk a Nyugatra szakadt testvéreinket. Most együtt hajoljunk az Írás fölé, és egy irányba tekintsünk az előttünk járók életére, hitére, példájára, és ebben a szellemben végezzük egyházi, nemzeti szolgálatunkat! **Ámen.**

Tőkés László

(Elhangzott 2007. november 19-én Nagyváradon a Magyar Református Egyházak Tanácskozó Zsinata ülésének nyitó áhítataként.)

Nagyvárad

Tisztújítás a Tanácskozó Zsinatban

(Befejezés az 1. oldalról)

zó Zsinat szükségességét, azt, hogy szolgálati kötelezettsége van a világ magyar reformátussága felé, és ez bennünket tovább működésképpen kötelez" – fogalmazott az elnök. Így az elnöki jelentésnek, amit a jelenlevők elfogadtak, a tervek is a részét képezték. **Szabó Sándor** amerikai püspök hozzászólásában a misszió fontosságára hívta fel a figyelmet. Tőkés László szerint a jelentés lényege a folytonosság. Elismerését fejezte ki az állhatatos munkáért, amiért egyébként nem sok köszönet jár. A zsinati ülés ugyancsak elfogadta **Hegedűs Loránt** ügyvezető elnöki jelentését, amely szintén összegző jellegű volt.

A jelentések elfogadása után a jogi bizottság előterjesztése nyomán, amit **Tóth**

Miklós tett meg, több pontban sor került az alapszabály módosítására (pl. rövidült a zsinati ülés összehívásához szükséges határidő, a korábbi négy elnökhelyettes és jegyző helyett a jövőben kettő-kettő végi a munkát). A tisztújítási előterjesztés során a jelenlevők előbb nyílt jelöléssel, majd titkos szavazással megválasztották az új tisztségviselőket. Lelkészi elnöki tisztségében újráválasztották egyházunk püspökét, Erdélyi Gézát; a világi elnök **Kovács Zoltán** királyhágómelléki főgondnok, míg az ügyvezető elnök **Szabó Sándor** amerikai püspök lett. Lelkészi elnökhelyettesé Tóth Miklóst (Hollandia), míg világi elnökhelyettesé **Lázár Csabát** (Németország–Magyarország) választották. A Zsinat jegyzői tisztségében újráválasztotta **Börzsönyi Józsefet**

(Magyarország) és **A. Kis Bélát** (Szlovákia).

Erdélyi Géza a tisztségviselők nevében megköszönte a bizalmat, biztatónak és erőt adónak nevezte a szavazást. Ugyanakkor köszönetet mondott korábbi elnöktársainak, **Bodnár Ákos** világi elnöknek és Hegedűs Loránt ügyvezető elnöknek a lelkiismeretes munkáért. A bizalmat megköszönte Kovács Zoltán világi elnök és Szabó Sándor új ügyvezető elnök is.

A pénzügyi jelentést **Kis Boáz** ügyvezető titkár tartotta meg. Végighúzódtott rajta a tagdíjjal évekre visszamenőleg adós tagegyházak megítélésének a kérdése. Végül határozat született, hogy az új elnökség írjon levelet a tagegyházaknak, tájékoztasson az új választás eredményéről és emlékeztessen a hátralékokra. A jelentéstevő szerint „pénzügyileg az MRETSZ 2006-ban élte át a legnagyobb nehézségeket”, az idei bevételei azonban már lehetővé tették a fizetési kötelezettségei teljesítését (ami köszönhető pl. a dunántúli egyházkerület nagyvonalúságának az idei tagdíjat messze meghaladó összeg befizetése vonatkozásában).

Mivel igény van a gyors tájékoztatásra, határozat született az MRETSZ honlapjának felújításáról. Végül a bizottságok tevékenységéről volt szó, illetve az egyháztestek képviselői tartottak beszámoló a fontosabb eseményekről.

–akb–

A leköszönt elnökség: Bodnár Ákos, Erdélyi Géza és Hegedűs Loránt. Balról a második Kis Boáz ügyvezető titkár.

Az új elnökség: Erdélyi Géza, Kovács Zoltán és Szabó Sándor. Áll Kis Boáz ügyvezető titkár. (A szerző felvételei)

„Uram, jó nekünk itt lennünk” (Mt 17,4a).

Nemrég többek ajánlására megvettem David Wilkerson *Kés és kereszt* című könyvét. A könyv egy amerikai lelkipásztorról szól, aki szót fogadva Istennek, hajlandó volt eladni a tévét s az addig tévézéssel töltött idő egy részét (napi két órát) az Úrral töltött imádságban. Eleinte a két óra hihetetlenül lassan telt a számára. Izgett-mozgott, elkalandoztak a gondolatai, de aztán hetekkel később – mivel hűségesen kitartott –, imádkozása egyre bensőségebb és jobb lett, s nagyon jó volt Istennel lennie kettescskén. Így kérte fel az Úr, hogy menjen el New York csavargó, narkós, hajléktalan, szörnyű szociális helyzetű fiataljai közé. Itt kezdődött egy csodálatos miszsió, aminek sok-sok – szó szerint – újjászületett élet lett a gyümölcse.

Nagyon megérintett ez a történet. El is határoztam, hogy én is napi két órát fogok imádkozni, s ha nincs időm, akkor legalább egyet. El is kezdtem, az első héten sikerült is, még a másodikon is, de jött a nagy hajtás a munkámban... Szerettem volna folytatni, de valahogy mindig közbejött valami, s így csak vágyakoztam utána s maradt a reggeli csöndességem.

De az Úr mégiscsak Úr, s Ő ismer a legjobban, és Ő a többi tulajdonsága mellett a leghatalmasabb, legkreatívabb s a legbölcsebb is. Ráadásul „alapból” nagyon-nagyon szeret.

Nem tudom, a kedves olvasó hallott-e már a huszonnégy órás imamozgalomról, ami tarthat egy napig, három napig, egy hétig vagy akár egy hónapig, egy évig is. A lényeg, hogy az emberek felváltva imádkoznak egy-egy órát valamilyen meghatározott cél érdekében. Például a ramadán idején, amikor a muzulmánok böjtölnek s a böjt miatt érzékenyebbek, azért imádkoznak az imamozgalom résztvevői, hogy felismerjék Jézust mint Megváltójukat – van is erről jó pár bizonyíték.

Szeptember közepe táján Pozsonyban indult a 365 napon át tartó imalánc Szlovákiáért, s az egyik barátnőm beírta magát egy pénteki napra, hogy reggel öttől hatig ő is egy láncszeme legyen. Csak-hogy valami közbejött neki, s nem tudott menni. Mikor ezt elpanaszolta, tudtam, hogy az Úr azt akarja, menjek helyette én. (Drága Istenünk az utóbbi időben éppen az engedelmességre tanít – csak úgy mondom...) Csak-hogy mindenki, aki ismer, tudja, hogy én utálok korán kelni, inkább fent vagyok reggel ötig, csak ne kelljen ötkor kelnem. No de tanulom, hogy az engedelmesség fontos dolog, így

A „kettescskén” időről

kissé szívtam a fogamat, de vállaltam a beugrást.

Reggel négykor csörgött az óra, még vagy tíz percig feküdtem az ágyban arra gondolva, hogy milyen sötét és hideg a hajnal és különben is korán van. Aztán megpróbáltam átadni ezt az Úrnak, s akkor mély örömmel töltött el annak az ígérete, hogy mennyire jó is lesz az az idő, amit vele tölthetek. Kipattantam az ágyból (én!) s ezzel a belső örömmel készülődtem a szobatársammal (mert ő még előző este elhatározta, hogy velem tart). Öt-re oda is értünk, s tényleg nagyon bensőségesen telt az idő. Csak-hogy hatkor nem jött a váltás, így maradtunk. Van ott „vésztelefon”, de gondoltam, nem hívok fel senkit ilyen korán. Aztán a barátnőm hét előtt elment munkába. Hétkor azonban ismét nem jött a váltás (s onnan nem lehet csak úgy ukmukfukk elmenni, mert egyrészt megszakadna a lánc, másrészt a helyiség sem maradhat őrizetlenül). Gondoltam, most már felhívom a szervezőket, de akkor eszembe jutott, amit Jézus mondott Péteréknek a Gecsemánkertben, hogy egy órát sem tudnak virasztani és imádkozni vele?! Így maradtam.

Szégyen, nem szégyen, én még sosem imádkoztam három órát egyfolytában, de nagyon különleges volt. Olyan jó, olyan meleg, olyan biztonságot adó, olyan hiteles, olyan mély, olyan igazi, olyan valós. Szinte sajnáltam, amikor nyolc után befutott Pali, hogy bocsí a késésért... (Az is

kiderült, hogy az előtte levő két órát egy lány vállalta, aki azért nem jött, mert azt hitte, másnapra írta be magát...)

Más volt ez a nap. Persze sok volt a dolgom, de valahogy mindent valamiféle felülnézetből és békével meg szeretettel a szívemben tudtam csinálni. Nem tudott volna nekem aznap senki semmi olyasmit mondani, amin megsértődtem volna. Például felkerestem mindjárt reggel valakit, akivel szemben előítéleteim vannak (sajnos, de nem vagyok rá büszke), mert „sosem enged” meg „mindig ellentmond, juszt is”. Ez után a három óra után olyan tisztán tudtam ránézni, mint ahogy szerintem még sosem, és láttam benne Jézust, tudtam a szívemben, hogy őt Jézus nagyon-nagyon-nagyon-nagyon-nagyon

szereti. S hihetetlen, de megegyeztünk valamiben, amiről azt hittem, hogy szinte lehetetlen. S azóta is más a kapcsolatunk, mert én máshogyan nézek rá.

Így tanított meg az Úr, így mutatta meg, milyen jó vele lenni. Isten tudta, hogy utálok korán kelni, tudta, hogy sosem írtam volna be magam három órára, de ismer, mint senki más, s az én nevem is bele van róva az ő tenyerébe. Így elintézte – mert Ő a világon a legeslegügyesebb és -találékonyabb és -bölcsebb –, hogy kipróbálhassam. És hol vagyok én Pétertől!? Hihetetlen, de mégis elmondhattam én is, hogy Uram, jó nekem itt lennem (Mt 17,4). S mivel ezt megtapasztaltam, nem vagyok balga, hogy hagyjam, hogy kimaradjak a nagyon jóból. Úgyhogy mit csináltam? Beírtam magam péntekenként hajnalra/reggelre. Októberben már nem igazán volt hely, így csak egy-egy órára, de a novemberi péntekekre már háromra, reggel öttől nyolcig.

A második alkalommal, amikor egy órácskára mentem, úgy elrepült az idő, hogy az szinte hihetetlen, és mégis annyira jó volt. A harmadik alkalommal, ami szintén egy órácska volt, sokat énekeltem (s aztán egész nap), hogy *Szent vagy, szent vagy...*, és bár előtte kialvatlan voltam meg fáradt, ez alatt az idő alatt úgy megpihentem, mintha egy szabadnapom lett volna – közben pedig csak egy óra volt az egész. A negyedik alkalom most következik, s nagyon várom, mert kíváncsi vagyok, mit talál ki megint az Úr...

Ha ismerem egy finom sütemény receptjét és másokkal is meg akarom ismertetni, megsütöm és körbekínálom; ha ízlett, elkérik a receptjét. Ez az idő Istennel, ez az egyhárom óra sokkal jobb, mint akármilyen sütemény, amit valaha ettem (beleszámítva a krémest is!), és szívesen megismertetném másokkal is, de ezt nem tudom megsütni és körbekínálni, ráadásul nem is ismerek minden olvasót. Azonban lehet, hogy ezt a „kettescskén” időt egyszerűbben meg lehet ízlelni, mert ugye nincs feltételekhez kötve (mint például, hogy a sütéshez kell egy működő sütő), és én tudom, hogy Isten mindenkit olyan nagyon szeret, mint engem. Próbálják ki, nagyon jó: finom, maradandó, szeretetteljes, nem hizlal, csak táplál, de nagyon! És külön örülnék, ha megosztanák velem (dunamente@fíresz.sk, a postai cím a szerkesztőségben), milyen volt...

Dobai Júlia

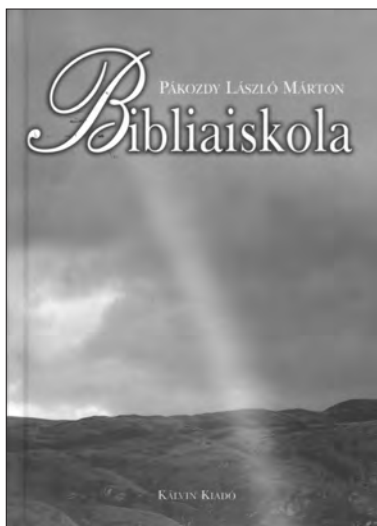
A Magyarországi Református Egyház Az Út című hetilapjában 1949-ben és 1950-ben 68 részben jelent meg az az alapvető bibliai ismereteket tartalmazó anyag, amit most Karasszon István ószövetséges professzor rendezett kötetbe.

A szerkesztő tulajdonképpen napi olvasásra is ajánlja az egyes darabokat, hiszen önállóan is megállják a helyüket. És így van ez annak ellenére, hogy közel háromnegyed évszázad telt el első megjelenésük óta.

Pákozdy Márton László, a neves, külföldön is ismert és elismert magyar református teológus írásain nem fogott az idő. A Bibliai Iskola-ként megindított sorozat, amely „névben azt jelenti a bibliai, hogy minden tanítása célja a Biblia..., hogy a tanítványait egészséges, élő és valóságos bibliaismeretre vezesse”, nem vesztett frissességéből, és tudományos színvonala is rendkívül magas. A szerkesztő szerint a szerző tudományos ítélőképességének köszönhető mindez, hiszen úgy válogatott a tudományos eredmények között, hogy „jóformán semmi olyan ismeretet nem közöl, amit a későbbi

évtizedek korrigálni lettek volna kénytelenek!” És csak sajnálni lehet, hogy a sorozat (egyház)politikai okok miatt nem folytatódhatott, s így „a Biblia ismertetése megáll az ígért földjének határán”.

Nagyon fontosnak érzem a *Bevezetés bibliahívők számára* című fejezetben foglaltakat, elsősorban a gya-

korlati szempontok miatt. A szerző elveti a Biblia szektás és babonás módon történő használatát, a fölüté-

ses, húzogató, a rábökös, a kiszakító stb. módszereket, vagyis mindazt, „ami a Bibliát atomizálja, darabokra szedi, az egyes darabokat elszigeteli”. Véleménye szerint egészséges bibliaolvasás elképzelhetetlen „a Biblia szerves egészének ismeretére való igyekezet nélkül”. Határozottan leszögezi, s a kései olvasó is tökéletesen azonosulhat ezzel a meglátással, hogy: „Az él egészségesen a Bibliával, aki töviről hegyire és keresztül-kasul ismeri és a hitnek az analógiája alapján magyarázza.”

Ez tehát az alapállás, a többi pedig ebből következik: a bibliai kijelentés, az egyes – a fentiekben rögzítettek okán elsősorban ószövetségi – kulcsfogalmak magyarázata, az egyes bibliai alakok életének megközelítési módja, a földrajzi és természetrajzi tényezők ismertetése, a parancsolatok magyarázata stb.

Forgassuk ezt a könyvet nyitottsággal, a jól ismert dolgok még jobb megismerésének vágyával!

A. Kis Béla

(Kálvin Kiadó, Budapest 2007)

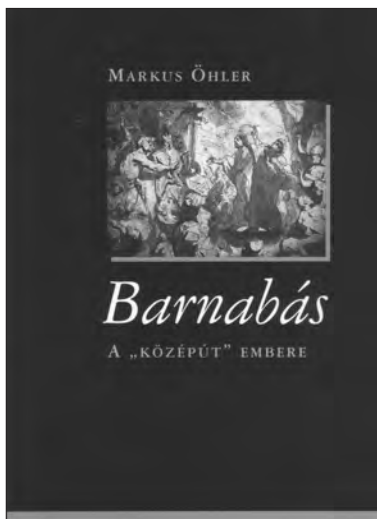
Barnabás – A „középút” embere

A korai keresztyénség történetének egyik meghatározó, de méltatlanul háttérbe szorult alakjának állít emléket ez a könyv. Barnabás (akit sajnálatos módon sokan könnyen összetévesztenek a Jézus helyett szabadon bocsátott Barabbással) a pogánymisszó egyik első apostola, aki Pál és Péter mellett tulajdonképpen egyfajta mellékszereplő.

Markus Öhler bécsi teológust éppen ez a felismerés ösztönözte hosszú évekig tartó tudományos kutatásra, majd az eredmények közzétételére (az eredeti munka 2005-ben Lipcsében jelent meg). Az előszóban izgalmasnak mondja a feladatot, ami egy olyan ember hatástörténetének a feldolgozásában rejlett, „aki a róla szóló forrásokban rendszerint mások árnyékában jelenik meg”.

Az árnyék elosztatását fokozatosan végzi: meghatározza a főhős személyét (származását, életútjának időrendi állomásait), bemutatja az Újszövetségben való elhelyezkedését (különös hangsúllyal a Pállal való közös szolgálatára és vitáira), majd vizsgálja hatástörténetét.

Így tárgyalja Barnabásnak a nagy reformátoraink írásaiban való megjelenését,

és a könyv végéről nem hiányzik még egy 20. századi kulturális kitekintés sem Barnabás alakja vonatkozásában.

–akb–

(Kálvin Kiadó, Budapest 2007)

Feladvány

Honnan származott Barnabás?

Kérjük, hogy megfejtésüket legkésőbb **december 15-ig** nyílt levelezőlapon, képeslapon vagy emailen juttassák el a **Kálvinista Szemle** szerkesztőségének címére (**930 10 Dolny Stál 386**). A helyes választ beküldők közt ajándék könyveket sorsolunk ki.

A szeptemberi számban feltett kérdésre azok válaszoltak helyesen, akik szerint Luther Márton Ágoston-rendi szerzetes volt.

Azon kedves olvasóink közül, akik helyes megfejtést küldtek be, hárman részesülnek – a Zsinati Elnökség jóvoltából – könyvjutalomban, mégpedig **Kondor Erzsébet** (Kassa), **Takács Tímea** (Hardicsa) és **Varga Klára** (Komárom). Mindhárman Vecse Eszter *Könyvek* című verseskötetét kapják. Nyereményükhöz gratulálunk, postán küldjük el.

A szerkesztőség

A sorozat előző számaiban eljutottunk odáig, hogy már tudjuk, milyen kritériumok alapján válasszuk meg az éneket. Mi magunk már megtanultuk a kiválasztott éneket, ismerjük annak hátterét, rövid történetét. Van egy sajátos elképzelésünk is, hogy hogyan is hangozzék az ének, milyen tempója, karaktere legyen. Ha ez mind megvan, akkor nekiláthatunk az énektanításnak.

Nem egyszerű feladat kiállni az emberek elé. Bármennyire is felkészült legyen valaki, akkor is érhetik meglepetések. Jó, ha előre kigondoljuk a koncepciót, hogyan is nézzen ki az énektanítás (hozzávetőlegesen) tíz perce. Az első feladat az ének bemutatása. A második az ének soronkénti megtanítása. A harmadik az ének hátterének rövid elmondása, az énekkel kapcsolatos érdekességek és az esetleges más énekekkel való rokonságának ismertetése. Végül az összefoglalás, esetleg a többi versszak eléneklése.

A tanítást kezdhethetjük úgy, hogy a gyülekezet először csak csukott szájjal dúdolja azt, amit az énektanító hangosan, szöveggel énekel. Majd a többszöri ismétlésnél már lehet a jelenlevőket arra biztatni, hogy mindig hangosabban és szöveggel együtt énekeljenek. Az ének-

Hogyan tanítsunk éneket a gyülekezetben? (III.)

tanításnál nagyon rugalmasnak kell lennünk, főleg a második pontnál, vagyis az ének soronkénti megtanításánál. Ha látjuk, hogy a gyülekezet gyorsan tanul, akkor nem kell fölöslegesen nyújtani a gyakorlást, hanem végig kell énekelni minél hamarabb az egész éneket. Ha viszont a gyülekezetnek problémát jelent az ének, nem érdemes sietni. Jobb többször áténekelni az egyes sorokat, az se baj, ha a végén csak az első versszakot tudjuk énekelni. Gondoljunk arra, hogy a következő alkalommal erre a tudásra már építhetünk, és ha az első alkalommal nem is sikerült az egész általunk előre eltervezett anyagot átvenni, később folytathatjuk.

Az ének hátterének az ismertetése semmiképp ne legyen unalmas, előadászerű. Ne legyen hosszabb egy-másfél percnél. Az egész folyamatnál mindenképp szem előtt kell tartanunk azt a szempontot, hogy az énektanulásnak mindvégig örömet kell jelentenie a gyülekezetnek! Mert ha ez nem így van, akkor ne várjuk, hogy szívesen tanulnak további énekeket! Mindenképp fontos, hogy az éneket tanító személy tudja, mit miért csinál, hogy mi lesz mindig a következő lépés. Ne legyenek csöndes, kihasználatlan másodpercek, mert azon

nyomban elvész a hallgató figyelme és koncentrációja. Nem kell ismételtetni ok nélkül a sorokat, részeket. Mindig meg kell indokolni, mit miért ismétlünk meg, hogy mire kell jobban odafigyelni, melyik hang nem volt még egészen tiszta, hol volt pontatlan a ritmus. Mindenképp jó, ha sikerélménye származik a gyülekezetnek az énektanulásból. És sikerélménye akkor lesz, ha türelmes az ének tanítója és dicséri a gyülekezet igyekezetét.

Fontos a pozitív hozzáállás! Ha az első nekirugaszkodás nem sikerül, nem szabad feladni. És ezt kell tudniuk a hallgatóknak is. Fontos a biztatás. Van, akinek kevésbé jó az énekhanga, de őt sem szabad kihagyni a közös éneklésből származó örömteli érzésből és dicséretmondásból. Hiszen talán tapasztaltuk már azt, hogy a sok jó hang között az a pár kevésbé jó szinte ki sem hallatszik, hanem egybeforr és beleolvad a többi közé. Igazán az jelenthet nekik (és így nekünk is) sikerélményt, hogy mindenkit ösztönözhetünk az éneklésre. S biztosan tudom, hogy a gyakorlás által még a kibírhatatlanul fals hang is átalakulhat szép és Istenünkhöz méltó énekléssé.

Süll Kinga

Tornalja Énekelve dicsérték Istent

„Jó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, oh Felséges!” (Zsolt 92,1). Bizonyára minden istentisztelettről, gyülekezeti együttlétről ezzel az érzéssel és a zsoltáros szavaival a szívünkben távozzunk el. Jó dolog dicsérni az Urat, mert közben valami különös nyugalom, békesség árad belénk. Aki nap mint nap megtapasztalja közelségét, jóságát, szeretetét, annak jó dolog hálát adni ezért az Úrnak.

Különösképpen ezt éreztük szeptember 16-án a tornaljai templomban, ahova Isten Szentlelke gyűjtött egybe minket, a gömri egyházmegye gyülekezeteit, kórusait, lelkipásztorait, a város vezetőit, amikor immár hatodik alkalommal került megrendezésre az egyházmegye kórusainak találkozója.

Az alkalom közös énekekkel kezdődött, utána Molnár Sándor rimaszombati lelkipásztor, zsinati főtanácsos hirdette Isten Igéjét. Utána mindnyájan az ének szavaival vallottuk: „Erős vár a mi Iste-

nünk, / Jó fegyverünk és pajzsunk...” **Fazekas Ágnes** helybeli lelkipásztor köszöntő szavai után az egyházmegye nevében **Nagy Ákos Róbert** esperes és Tornalja város nevében **Dubovský László** polgármester köszöntötte a jelenlevőket.

Megható és felemelő érzés volt, amikor a kórusok kánonban együtt énekeltek

a Jézushoz jöjjetek megfáradtak kezdetű éneket. A közös éneklés után következett az egyes énekkarok bemutatkozása. Eb-

ben az esztendőben az egyházmegye tizenkét énekkara vett részt a kórustalálkózón: a tornaljai vegyes kórus, a rimaszombati kvartett, a hanvai női énekkar, a rimaszécsi tanítók kórusa, a hanvai férfikórus, a gömörhorkai női énekkar, a zádor-rimaszécsi női énekkar, a simonyi Bárka énekkar, a feledi tanítók kórusa, a nagybalogi Szivárvány kórus, a harmaci női énekkar és a kövecsesi vegyes kórus. A kórusok énekei közben a találkozót **Fűzés Henrietta** és **Asztalos Erika** hegedű- és orgonajátéka tette még színesebbé.

Az áldáskívánás után, amit a kórusok énekekben (az ároni áldás feldolgozott szövegével) mondtak el, az énekkarok vezetői a tornaljai gyülekezet ajándékaként emléktárgyat és egy emléklapot vehettek át, amelyen az az íge állt, amely az ige-hirdetésnek is alapigéje volt: „*Én pedig hatalmadról énekelek, magasztalom minden reggel hűségedet. Mert erős váram vagy, menedékem, mikor bajba jutok. Te vagy az én erőm, rólad zeng énekeim. Erős váram az Isten, az én hűséges Istenem!*” (Zsolt 59,17–18).

Szőke István

Gyülekezeteinkben éppen most folyik a tisztújítás. Az alábbi – példaértékűen szép – levéltári irat közreadásával és a hozzá fűzött gondolatokkal a választás fontosságára igyekszünk irányítani a figyelmet.

„Nagytiszteletű és tekintetes Egyháztanács!

A legutóbbi gyűlésén letárgyalta a presbitérium azt a kérvényemet, melyben egyházi adómnak feleősségét törlesztésbe hozni kértem azon az alapon, hogy nyugdíjaztatásom folytán eddigi jövedelemem felére apadt le. Kéréssem teljesítve lett.

Utólagosan jobban átgondolva azonban azokat az indító okokat, melyek ama kérvény beadására készettek, arra a meggyőződésre jutottam, hogy jogéretemet igen, de lelkemet nem nyugtatja meg ez a cselekedetem. Rájöttem ugyanis, hogy létfeltételem még nincs veszélyeztetve, ha igényeimet leszállítom, s fele jövedelemből igyekszem a legszükségesebbeket fedezni, – de az egyház léte alapja van megtámadva akkor, ha hívei anyagi állapotuk minden változásai következményeit elsősorban az egyházzal szemben vonják le, mert a sajnálatos viszonyok következményeként a taglétszámban fogyó egyház a veszített jövedelmeket pótolni nem tudja. Ez elgondolásom következményeként

A választás felelőssége

tisztelettel bejelentem azért, hogy a múlt ülésben adó ügyemben hozott határozat végrehajtásához nem ragaszkodom, adóm felére való leszállítását nem igénylem, s hajlandó vagyok továbbra is a már kivetett adóösszeget fizetni.

Tisztelettel

Kovács István

presbiter

Rimaszombat, 1925. december. 4.”

Amint a dátum mutatja, nyolcvankét éve született ez az írás, Pálóczi Czinke István püspöksége idején, amikor a

presbiteri tisztség rangot és megtiszteltetést jelentett a megválasztottak számára. De az elöljárói tisztség felelősséggel is jár(t), ami azt jelentette, hogy a presbitereknek cselekedeteikkel, példaadásukkal (akár az adófizetés dolgában is) a gyülekezet tagjai előtt kellett járniuk

legalább egy lépéssel (hisz ettől elöl járók). Nem nyűg és teher volt számukra, amitől szabadulni akartak, hanem felelősséggel vállalt szolgálat.

Gyülekezeteinkben zajlanak a presbiteri választások. Hogy melyik gyülekezet milyen presbitereket választ, azt az adott egyházközség választói döntenek el. De ne feledjük: a mostani döntés hosszú időre (hat évre) meghatározza egy-egy gyülekezet sorsát. Ha sikerül nem „csak” ügyes szakembereket és jól menő vállalkozókat választani a presbitériumokba (bizva ügyességükben és pénzükben), hanem elsősorban hívő szakemberekből, vállalkozókból, munkanélküliekből (a sor hosszan folytatható) lesznek a presbiterek, akkor bizhatunk abban, hogy a gyülekezetek lelki élete megelevenedik, s ennek következtében biztosan megoldódnak egyéb gondjaink is...

„»Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltünk magunkra? Mindezt a pogányok kérdezzetik; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind megadatnak nektek” (Mt 6,31–33).

Hisszük-e ezt?

Kis Lucia

Az igazi szolgálat „receptje”

„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya” (Jn 12,26).

Isten minden embert szeret, minden emberrel törődik; azt akarja, hogy minden ember eljusson az igazság megismerésére, hogy minden ember üdvözljön.

Azoknak, akik egész életüket Isten és a felebarát szolgálatának szentelik, külön problémáik vannak, de Jézus idézett szavaiból megérthetjük, hogy Ő külön érdeklődéssel fordul feléjük. Az Atya megbecsüli azokat, akik neki szolgálnak. De Jézus szavai komoly kérdés elé is állítanak bennünket, akik gyülekezetben szolgálunk: Mi áll első helyen az életünkben: a szolgálat vagy a vele való közösség? Mi fontosabb számunkra: az, amit teszünk vagy Jézus saját maga?

Mindnyájan szeretnénk a szolgálatot jól végezni, kötelességünknek lelkiismeretesen eleget tenni. Igyekszünk nem viszaradiadni a fáradságtól, mindig késznek

lenni a szolgálatra. Az ember belefedekez a szolgálatba, sokszor örli magát, ég a buzgóságtól. De mennyi az értéke mindennek? Annyi, amennyire közösségünk van az Úrral! Ő nem fogadhatja el a szolgálatunkat, ha mi nem keressük vele a kapcsolatot minduntalan. Mi a sikerre gondolunk, Ő pedig a gyümölcsöt keresi nálunk. Mi lelkeket szeretnénk megnyerni számára, Ő pedig arra figyelmeztet, hogy mi magunk legyünk az övéi!

Mit jelent az, hogy közösség? Mindazt, ami közös. Legyenek az érdekeink közösek az Úrral! Legyen bennünk az őbenne égő szeretet mások iránt, az ő indulata ellenségeim és barátaim iránt egyaránt! Az ő szemével tekintünk az emberekre – a munkatársainkra, évfolyamtársainkra is! Az ő szívével szeressünk mindenkit! Örömmel-bánatunkat, aggodalmainkat is osszuk meg vele! Reménységünket, csüggedésünket – egy szóval mindent! Ő pedig az isteni természetét, lényét akarja közölni velünk.

Isten csak istenit tud ajándékozni, önmagát adja, és azt örömmel adja – az ő gazdagsága szerint. A vele való közösség átalakít. És ha szerény életünket arra méltónak ítéli, végül örökre együtt leszünk. Erre akar felkészíteni bennünket már itt a földi életben. Ezért von bennünket a vele való közösségbe, a gyülekezetbe. Nem a felületet, nem a külső formát akarja érinteni, hanem saját lényét akarja belevésni a mi lényünkbe, szívünkbe, aminek átformálására igényt tart. Mindent megragad, a legbelső, titkos zugot is. Nemcsak azt, ami tudatos bennünk, hanem azt is, ami az alatt van.

Hogyan történik mindez? „Mi pedig, miközben fedetlen arccal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre” (2Kor 3, 18). Az Úrnak szolgálni csak a vele való közösségben lehet! Útmutató legyen mindnyájunk életében az ige: „...szereketben szolgáljatok egymásnak” (Gal 5, 13).

Molnár Miklós Malvína

A 3/2007-es választási törvény értelmében az egyházközségi presbiter- és gondnokválasztó közgyűléseket 2007 novemberében le kell folytatni, és a megválasztott gondnokok és presbiterok illetve pópresbiterok 2008. január 1-jén lépnek hivatalba.

Ami a presbitérium létszámát illeti

A presbitérium tagjai a lelképásztor (hivatalból adódóan), valamint a megválasztott gondnok(ok) és presbiterok.

Minden egyházközségnek választania kell legalább egy gondnokot, de ahol ez szokás vagy egyházközségi szabályrendelet elrendeli, több gondnokot is lehet választani. A választandó gondnokok száma tehát lényegében az egyházközség döntésén múlik, ami nem feltétlenül igényel egyházmegyei megerősítést.

A presbiterok számát az egyházmegyei közgyűlés határozza meg, mégpedig az egyházközség meghallgatása után. Mivel nincs előírva, hogy a presbiterok számát minden általános tisztújítás előtt újra meg kell határozni, ezért az egyházmegyei közgyűlés döntésére csak akkor van szükség, ha az egyházközség vagy az egyházmegye változtatni szeretne rajta. A presbiterok nem lehetnek négynél kevesebben és negyvennél többen. A presbiterok számához hozzá kell számítani a gondnokokat is. Ha tehát például egy egyházközség egy gondnokot választ és mellé tíz presbitert, akkor a presbiterok száma tizenegy lesz.

Az egyházközségnek legalább feleannyi pópresbitert is kell választania, mint ahány presbitert választ (beleértve a gondnokokat is). Ha tehát egy egyházközség egy gondnokot és mellé tíz presbitert választ, akkor legalább hat pópresbitert kell választania.

A választások előkészítése

Az egyházközségi választások előkészítéséért a presbitérium felel. Ott, ahol ez szükséges vagy a presbitérium jónak látja, a presbiterok bizottságot hozhatnak létre. A bizottsági tagok száma és összetétele a presbitérium döntésén múlik. Ez a bizottság kétféle jogkörrel rendelkezhet. Az egyik az előkészítői, amikor is a bizottság előkészíti a presbitérium döntését, miközben a döntés jogát a presbitérium megtartja a szóban forgó feladatokban. A másik az átruházott jogkör. Ekkor a presbitérium teljesen átruházza a bizottságra a döntési jogát az adott kérdésekben, így a bizottság a presbitérium nevében és helyett jár el.

ÚTMUTATÓ AZ ÁLTALÁNOS

Az egyházközségi választási közgyűlés

A presbitereket és gondnokokat az egyházközségi választási közgyűlés választja meg, melynek időpontját a presbitérium határozza meg – figyelembe véve, hogy a választási közgyűlést az általános tisztújítás évét megelőző év novemberében, tehát ez alkalommal 2007 novemberében, mégpedig valamelyik vasárnapi istentisztelet végeztével kell megtartani.

A közgyűlés akkor határozatképes, ha az egyházközség választójogú (azaz a választók névjegyzékébe felvett) tagjainak legalább 30 százaléka jelen van és a jelenlévők száma legalább a presbitérium kétszerese. Ha ennél kevesebben vannak jelen, egy hónapon belül újabb választási közgyűlést kell összehívni, amely már a megjelentek számától függetlenül határozatképes.

Ki választható gondnoknak, presbiternek?

Presbiteri, illetve gondnoki tisztségre az egyházközségnek az a választójogú tagja választható, aki a hivatalba lépés várható időpontjában (most 2008. január 1-ig) betöltötte 21. életévét, nincs bírói ítélettel a választhatóságtól megfosztva, illetve a református keresztyén hit gyakorlásában jó példával jár elől. Ennek a feltételnek a teljesítését a választó személynek kell elbírálnia. Ha valaki ennek a feltételnek nem felel meg, csak fegyelmi eljárásban meghozott ítélet alapján fosztható meg a választhatóság jogától.

Jelölések vagy ajánlások

Mind a gondnokok, mind a presbiterok személyére a presbitérium (vagy ha erre a feladatra bizottság jött létre, akkor a bizottság) köteles ajánlást tenni. Ez azt jelenti, hogy a presbitérium előzetesen köteles felmérni, hogy kiket tart alkalmasnak a tisztségek betöltésére a következő választási időszakban, és ezeknek a személyeknek a neveit ismertetnie kell az egyházközséggel a választási közgyűlésen. A presbitérium több személyt is ajánlhat egy tisztségre. Ha pl. a presbiterok száma tíz, a presbitérium tizenöt vagy több személyt is ajánlhat, hisz úgyis kell pópresbitereket is választani.

Presbitert vagy gondnokot az egyházközség bármely választójogú tagja is javasolhat, de csak a választási közgyűlé-

sen. Az ajánlásnak, illetve a megválasztásnak nem feltétele, hogy az illető előzetesen vállalja a tisztséget. Sem a presbitériumnak, sem az egyházközség tagjának nem kötelessége megkérdezni az általa ajánlott személyt, hogy vállalja-e a tisztséget; és nem lehet kizárni a választásból azt, aki előzetesen nem vállalta el a jelölést. Ez a döntés egyrészt a választással kapcsolatos esetleges manipulációk kiszűrését szolgálja, másrészt viszont azt az alapelvet érvényesíti, mely szerint az egyháztagnak kötelessége az egyházi tisztségeket elfogadni és híven betölteni. Ha a tisztségre megválasztott személy semmiképpen nem akarja elfogadni a tisztséget, akkor annyit tehet, hogy lemond.

Fontos tudni azt is, hogy az ajánlás csak véleménynyilvánítás. A választási közgyűlésen a szavazó bárkire leadhatja a szavazatát, aki az adott tisztségre választható, függetlenül attól, hogy korábban ajánlották-e vagy sem.

Nyílt vagy titkos legyen a szavazás?

A 3/2007-es törvény értelmében a presbiterok és gondnokok választása titkos szavazással történik. Néhány esetben azonban a törvény megengedi, hogy az egyházközség elnöksége nyílt szavazást rendeljen el. Ha nyílt szavazás lett elrendelve, akkor a választási közgyűlésen az egyházközség elnöksége egyenként szavaztat az ajánlott személyekről, méghozzá vezetéknevük ábécé szerinti sorrendjében vagy koruk sorrendjében. De ekkor is külön kell a gondnoki és a presbiteri tisztségre szavazni, tehát a szavazók számára egyértelműnek kell lenni, hogy éppen melyik tisztségről szavaznak. Nem történhet meg, hogy például csak a presbiteri tisztségről szól a választás és aki a legtöbb szavazatot kapja, az lesz a gondnok.

Szavazólapok, a szavazás menete

Titkos szavazás esetén a választás szavazólapokon történik, amelyeknek az előkészítéséről a presbitérium gondoskodik. A szavazólapon rajta kell lennie az egyházközség pecsétjének (tehát nem a lelkészi hivatalának). A szavazólapkal kapcsolatos egyéb kérdésekről (üres legyen-e vagy rajta legyenek a nevek stb.) a presbitérium határoz az alábbi szempontok szerint:

A választás a gondnoki és presbiteri tisztségre külön történik. Ez azt jelenti,

EGYHÁZKÖZSÉGI TISZTÚJÍTÁSHOZ

hogya a szavazók és a szavazatszámoló bizottság számára is egyértelműnek kell lenni, hogy egy adott személyre leadott szavazat melyik tisztségre vonatkozik. Tehát vagy külön szavazólapon történik a szavazás a két tisztségre, vagy egy szavazólapon, de külön meg kell jelölni a két tisztséget.

A presbitérium határozhat úgy, hogy a szavazólapon nem tüntet fel neveket, hanem a szavazók írják rá azok nevét, akiket az adott tisztségre választanak. De határozhat úgy is, hogy a szavazólapon előre feltünteteti azoknak a nevét, akiket az adott tisztségre ajánl. Ebben meg kell határozni azt is, hogy a szavazó milyen módon jelölje meg azt, akire a szavazatát adja (pl. a neve előtti sorszám bekarikázásával), esetleg azt, akire nem adja a szavazatát (pl. a név áthúzásával). Mivel az egyházköztség bármely választójogú tagja a választási közgyűlésen ajánlást tehet, valamint a szavazó az egyházköztség bármely választható tagját jelölheti, a szavazólapon elegendő helyet kell hagyni, hogy a szavazó egyháztag minden tisztségre esetleg más nevet is beírhatson.

Egyértelműnek kell lenni, hogy a szavazó kire adja szavazatát. Ott, ahol ugyanazt a nevet több személy is viseli, fel kell hívni a választók figyelmét, hogy tüntessék fel az általánosan ismert megkülönböztető nevüket vagy más egyéb olyan adatot, amely alapján azonosíthatók.

A szavazás a gondnoki és presbiteri tisztségre tehát külön történik, de ez nem feltétlenül jelent időbeli különbséget. A szavazást meg lehet tartani egyidejűleg mindkét tisztségre, de lehet úgy is, hogy előbb megtörténik a gondnokok választása és utána a presbitereké.

A szavazatok összeszámolása, a szavazólapok érvényessége

A szavazatszámolásra a választási közgyűlés még a szavazás előtt szavazatszámoló bizottságot hoz létre, amely legkevesebb három tagból áll. A bizottság megválasztására az egyházközségi közgyűlési határozathozatalra vonatkozó általános szabályok érvényesek, tehát a szavazás nyíltan történik, de ha a jelenlévők egynegyede kéri, titkos szavazás is elrendelhető.

A szavazatszámoló bizottság két esetben érvényteleníti a szavazatot. Akkor, ha a szavazó több személyre adta a szavazatát, mint ahány az adott tisztségre

választandó (pl. ha egy gondnokot választanak, de a szavazó két személyre adta le a szavazatát). Fordított esetben (két helyett egyet választ) a szavazat érvényes. A másik eset pedig, ha a szavazó nem az egyházközség pecsétjével ellátott szavazólapon adta le a szavazatát.

Előfordulhat olyan eset is, amikor nem a szavazólapot, hanem csak egy konkrét személyre leadott szavazatot kell érvényteleníteni (pl. ha valaki olyan személyre adta le a szavazatát, aki nem választható, mert nem töltötte be 21. életévét, nem tagja az egyházközségnek stb.). A rá leadott szavazatokat az eredmény kihirdetése után a választási közgyűlés érvényteleníti, de szavazólapon más személyekre leadott szavazat érvényes.

A választás eredménye

A választás eredményét a szavazatszámoló bizottság helyben kihirdeti. Gondnok az lett, akire az érvényesen szavazók több mint fele szavazott (száz érvényesen szavazó esetén ez legalább ötvenegy szavazatot jelent). Presbiter az lett, akire az érvényesen szavazók legalább egynegyede szavazott (száz érvényesen szavazó esetén huszonöt szavazatot kap), és a kapott szavazatai alapján a megválasztott presbiterek számán belüli helyet foglal el. Ha többen kapnak annyi szavazatot, mint ahány presbiter választandó, akkor az lesz presbiter, aki több szavazatot kapott.

Szavazategyenlőség esetén a szavazatszámoló bizottság helyben sorsolással dönti el, hogy ki kerül a presbitériumba.

Mi a teendő sikertelen választás esetén?

Ha első körben nem sikerült az előírt számban gondnokot, presbitert, illetve pótpresbitert választani, akkor az egyházközség elnöksége a be nem töltött tisztségekre helyben második választási fordulót rendel el. Ha ez a forduló is eredménytelen, akkor három hónapon belül kiegészítő választást kell tartani. A tisztújítás addig nem tekinthető befejezettnek, amíg minden gondnoki és presbiteri, valamint pótpresbiteri tisztség be nem lett töltve. A második választási fordulóra, illetve a kiegészítő választásokra az első választási fordulóra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni.

Ha az egyházközség úgy látja, hogy a tisztújítás sikeres befejezése érdekében csökkenteni kell a presbiterek számát,

ezt kérheti az egyházmegyei közgyűléstől, amely azonban nem határozhat meg kisebb számot, mint ahány gondnokot és presbitert már megválasztott az egyházközség, ez ugyanis a már megválasztott tisztségviselők tisztségüktől való jogtalan megfosztását eredményezné. De fontos, hogy az újonnan megállapított számhoz képest is legalább feleannyi pótpresbitert kell választani.

Pótpresbiterek választása

A törvény értelmében nincs külön választás pótpresbiteri tisztségre. Pótpresbiter az lesz, aki az érvényesen szavazók szavazatainak legalább egynegyedét megkapta, de nem lett presbiterré megválasztva (ld. fentebb a presbiterré választás feltételeit).

Ha nem lett elegendő pótpresbiter, akkor újabb választási fordulót, illetve kiegészítő választást kell tartani, ahol a szabályok azonosak a presbiteri választással – egy kivétellel. Mivel a törvény a pótpresbiterek számának csak az alsó határát állapítja meg, ezért nem számít a szavazatok alapján felállított sorrend, hanem mindenki, aki a szavazatok egynegyedét megkapta, pótpresbiter lett.

Választás elleni esetleges panaszok

A választás ellen panaszt lehet emelni, ha a jogszabályokat oly módon megsértették, hogy az a választás eredményét befolyásolhatta. A panaszt a választási közgyűlést követő tizenöt napon belül lehet benyújtani az egyházközség elnökségéhez, akinek haladéktalanul továbbítania kell azt az egyházmegyei bírósághoz, amely azt – a bírói eljárásra vonatkozó szabályok megtartásával – harminc napon belül elbírálja. Ameddig a panasz nincs jogerősen elbírálva, a választás eredménye nem jogerős. Ha a választási közgyűlést követő tizenöt napon belül jogosult személy nem nyújtott be panaszt, a választás eredménye jogerőre emelkedik.

Hivatalba lépés

A megválasztott tisztségviselők az általános tisztújítás évében (tehát ez alkalommal 2008-ban) január 1-jén lépnek hivatalukba, függetlenül attól, hogy letették-e esküjüket vagy sem. Az esküt legkésőbb a hivatalba lépést követő két hónapon belül kötelesek letenni az egyházközségi közgyűlés előtt.

Básti Péter

A zene, Isten és én...

Ezt a mély és személyes vallomást (amilyenek az igaz és valós vallomások lenni szoktak) egy fiatal küldte a dunamente@firesz címre. Kérésére a régi „művészneven” szerepel. Ha te is átéltél valami hasonlót, szívesen várjuk erre az e-mail címre (is) a történetedet. Mert: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani” (Lk 19,40). Vagy erre várunk?

Keresztyén, hívő családból származom. Számomra teljesen természetes volt, hogy Isten szeret, hogy Jézus meghalt a bűneimért. Jártam gyermek-istentiszteletekre, hittanra meg táborokba. Arra is emlékszem, hogy kiskoromban volt nálunk egy misszionárius néni is, aki beszélgetett velünk.

A barátaimmal sokat „lógunk” együtt, és minden bulit együtt csináltunk végig. Aztán jött egy kirándulás. Ekkor már néhányan az úgynevezett barátaim közül elkezdtek zülleni. Engem is csábítottak, de nem hagytam magam, amiért most is hálát adok, hogy Isten nem engedett akkor oda közéjük. (Azóta közülük páran már függnek a cigitől, drogtól vagy alkoholtól.) Azon a nevezetes kiránduláson kezdtem el közeledni a zene felé, Metallicát hallgattunk. Reggelenként úgy keltünk fel, hogy még mindig szólt a zene a fülünkben. Úgy éreztem, megtaláltam önmagam. „Nagyok” voltunk. Aztán telt az idő, és a Metallicát leváltotta más zenekar, egy kicsit keményebb. Időről időre frissült a paletta, hisz a választék is nagy volt, és már nem volt elég a sima rock. Metált hallgattunk, aztán meg death metált. Nem vettem észre, hogy teljesen eltávolodtam Istentől. Még itt-ott imádkoztam magamban, de csak esténként, és legtöbbször az lett a vége, hogy elaludtam. Lassacskán már a sima metál sem volt elég, még keményebb kellett. Ekkoriban már álmatlan éjszakáim voltak, nem tudtam aludni. Sok időt voltam sötétben – vonzott. Gondolkodva hevertem az ágyamon, fülemből a ritmus. Fura dolgokon kezdtem el gondolkodni, az öngyilkosságon és egyéb, Istennek nem

tetsző dolgokon. Persze erről senkinek sem beszéltem, nem tudott róla senki. A többieknek még mindig „jó gyerek” voltam. Belülről viszont sötét, komor. Az egész úgy ment belém, hogy észre sem vettem. Olyan bandák zenéjét nem hallgattam, amire azt mondták, hogy sátánisták, de sajnos voltak olyanok is, akikről ezt nyilvánosan senki sem mondta, és én ezzel kiegyeztem. Kompromisszumokat kötöttem saját magammal. Így elhallgattattam a lelkiismeretemet.

Nyaranként szoktam keresztyén táborokba járni. Ha nem is a lelki része miatt, de ott voltam. Általában jó „buli” volt, és amíg a tábor tartott, egy időre rendbe jöttem lelkileg is, ami persze nem tartott túl sokáig. Abban az évben, amikor már nagyon kritikus állapotban voltam és már szinte alig aludtam, ismét bejelentkeztem egy ilyen táborba. Az elején mondtam az egyik barátomnak, hogy nem tudok aludni, nagyon kivagyok, depresszió gyötör. Isten viszont ott volt a táborban, ott volt köztünk. Azt tapasztaltam, hogy megnyugodtam. Szokatlan módon minden éjszaka kialudtam magam. A tábor témájára pontosan nem emlékszem, csak arra, hogy a zenéről szólt. Az egyik áhitaton megszólított valami, de nem tudom pontosan, hogy mi. Nem egy mondat, nem egy szó, mégis megérintett valami. Vagy inkább Valaki. Gondolkodóba estem. Aztán jöttek a kísértések. Az járt az agyamban, hogy én már túl sokat hallottam Istenről meg Jézusról, és pont ezért képtelenség, hogy megváltozzam.

Azon a nyáron mezítláb jártam. Aszfalton, földön, kavicsan egyaránt. Egy alkalommal, mikor fociztunk, elcsúsztam egy éles kavicsra, ami felvágta a talpam, ezért nem mehettem a már hagyományos éjszakai játékokra, így engem nem is keltettek fel a többiek, amikor kezdődött. Az egyik szobatársam viszont valamilyen rohamot kapott, és egy matracot kivittek neki a szobából. Aztán amikor már minden rendbe jött, betették a szobánkba a földre, és elmentek játszani. Egyedül maradtam a táborban. Még ma sem tudom miért, de felébredtem. Kinéz-

tem az ablakon, de nem volt sehol senki. Akkor jöttem rá, hogy teljesen egyedül vagyok. Nem akartam még visszamászni az ágyamba, ezért leültem a földön hagyott matracra, és gondolkodtam. Fogalmam sincs, hogy mennyi idő telhetett el, csak ültem, aztán eszembe jutott a téma, amiről már napok óta beszélgettünk. Nem tudtam másra gondolni. Rájöttem, hogy nagyon sok a bűnöm és hogy nem tudom ezt megvallani Istennek. Nem mertem megszólalni, féltem a saját hangomtól, így tovább üldögéltem, de aztán mégiscsak rászántam magam, és megszólaltam. Hallottam a hangomat, ami teljesen más volt, mint azelőtt. Imádkoztam. Amikor befejeztem, semmi különöset nem éreztem, visszamásztam az ágyamba, aztán elaludtam.

Másnap a többiek viszont nem tudták, hogy mi történt velem. Totál megváltoztam, és nagyon jó volt: szabad voltam! Régóta nem éreztem hasonlót. Amikor hazamentem, már egyáltalán nem vonzott a zúzós zene. Csodálkoztam is, és a próba kedvéért belehallgattam a régen oly kedvvel hallgatott dalokba, de azonnal kikapcsoltam. Nehéz volt elképzelnem, hogy én ilyen zenét hallgattam. A lemezeket azóta már szétörttem, jobb nekem nélkülük. Aztán eljött hozzánk az egyik barátom. Beszélgettünk, majd amikor ment el, azt mondta visszafordulva az ajtóból, hogy valahogy megváltoztam. Nagyon örültem a megjegyzésének.

Ami mostanság elszomorít, hogy sok olyan fiút és lányt látok az utcán és másutt, amilyen én is voltam. Azon gondolkodom, hogy ők vajon megtudják-e, hogy van szabadulás abból a kilátástalanságból, amikor más utat már nem találnak és öngyilkosok akarnak lenni. Nemrég hallottam, hogy egy 14–15 éves srác kiugrott egy épületből. Nem halt meg, de nagyon összetörte magát. Megéri? Ha van másik út, ami ráadásul az Életre visz?

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem” (Zsolt 50, 15). Isten sosem hazudott, és nem is fog! Amit ígért, azt be is tartja! Nyugodtan fordulhatunk hozzá nyomorúságunkban, Ő segít – garantáltan!

Pumukli

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Zsinati Tanácsa a 27. ülésén, amelyre Hanván 2007. október 12-én és 13-án került sor, az alábbi közérdekű határozatokat hozta:

– Tudomásul vette a 26. ülés határozatainak kiértékeléséről szóló jelentést, és jóváhagyta a 26. ülés jegyzőkönyvét.

– Megadta a lelkészjelölti jogállást Haris Szilárd teológiai hallgatónak (Perbete), és feltételesen megadta a lelkészjelölti jogállást Sekreneš Milan teológiai hallgatónak (Bátka).

– Megerősítette Erdélyi Géza püspöknek a Zsinati Tanács ZST-115/2007-es számú határozata értelmében a kihelyezések és áthelyezések tárgyában hozott határozatait.

– Tudomásul vette, hogy I. lelkészképesítő vizsgát tett és segédlelkészi képesítést szerzett: Abaházy Zsolt, Bugár András, Erdélyi Zoltán, Fecsó Yvett, Fekete Annamária, Galgóczy Tímea, Pavol Kačkoš, Paál Károly, Scherman László, Semseiné Késmárki Ágnes, Szopó Ferenc, Tok Tünde és Miroslav Varga.

– Tudomásul vette, hogy II. lelkészképesítő vizsgát tett és lelképásztori képesítést szerzett: Barta Attila, Bihari László Richárd, Erika Géciová, Holop Krisztina, Izsmán Jónás, Kása Melinda, Kendi Csaba, Kovács Botond Árpád, Molnárné Béres Éva, Molnár Miklós, Révészné Bellai Csilla, Süll Kinga, Süll Tamás és Szabó István.

– Jóváhagyta a Segélyalap 2007. évi építkezési segélyeinek a kifizetését. A támogatás kifizetésének feltétele, hogy a kedvezményezett egyházközség hitelt érdemlő módon igazolja, hogy az elmúlt két évben a segélyalapi járulékokat a hatályos törvény értelmében befizette.

– A Segélyalap rendkívüli segélyeként a Kaposkelecsényi Református Egyházközségnek villámkár okozta kiadásokra 7300,- korona segélyt hagyott jóvá.

– Egyházunk Zsinat által jóváhagyott ifjúsági szervezetének, a Fiatal Reformátusok Szövetségének az ifjúsági alap terhére 40 000,- szlovák korona támogatást hagy jóvá működési költségekre.

– 2007. november 1-jei hatállyal Mentálhigiéné alap címen pénzalapot hoz létre a mentálhigiénés szakképzés beindítására. A Zsinati Tanács jóváhagyta a mentálhigiénés képzés költségtervét – ezzel egyidejűleg, hogy a GAW segélyszervezetnél a 2009. évi támogatási keretből 5000,- eurót a mentálhigiénés képzésre fog kérvényezni.

A Zsinati Tanács 27. üléséről

– Tudomásul vette Básti Péter zsinati tanácsos beszámolóját a Keresztyének Találkozója 2008 című rendezvény előkészítéséről. A Zsinati Tanács megbízza egyházunk főgondnokát és a két püspökhelyettesét, hogy a 2008. évi keresztyének találkozájára való tekintettel vegyék fel a kapcsolatot az érintett gyülekezetekkel és hangolják össze egyházunk megjelenését a nevezett találkozón.

– A beadott kérvények alapján úgy határozott, hogy a Fiat Punto típusú szolgálatteljáró autót 2007. november 1-től 2008. október 31-ig a következő lelkészek kapják használatba: Fazekas László, Molnár Árpád és Drenkó Zoltán közösen, Nagy Ákos és Nagy Andrea közösen, Mudi Róbert és Mudi Henrietta közösen, Szabó András, Fazekas Ágnes, Kiss Pál, Rácz Elemér és Rácz Jolán közösen, Molnár Elemér, Molnár István és Molnár Éva közösen.

– Hozzájárult Icsó Sándor megválasztásához a Vámosladányi Református Egyházközségbe.

– Hozzájárult Marek Kačkoš megválasztásához a Bezői Református Egyházközségbe.

– Hozzájárult az Alsószecei Református Egyházközség 8-as számú parcellán nyilvántartott, 3959 négyzetméter szántóföldje eladásához. A hozzájárulás feltétele, hogy a vételárért az egyházközség szántóföldet vásárol.

– Tudomásul vette a Nagymihályi Református Egyházmegye esperesének a Nagymihályi Református Egyházközség és a Homonnai Református Egyházközség különválásának lezárásáról szóló jelentését.

– Hozzájárult ahhoz, hogy a Kisóvári Református Egyházközség eladja a Szlovák Gázművek által beépített és jelenleg is használt 262 négyzetméternyi területét a kérelemben meghatározott áron.

– Hozzájárult ahhoz, hogy a Nagykaposi Református Egyházközség eladja a lelkészlak kertjének 6 ár 75 négyzetméternyi részét. Az eladási árat kizárólag az ifjúsági központ építésének finanszírozására lehet felhasználni.

– Feltételesen hozzájárult ahhoz, hogy a Gortvakisfaludi Református Egyházközség a tulajdonában levő, de más által használt és beépített területet (a 332/9-es számú földterület egy része, összesen 502 négyzetméter) eladja. A hozzájárulás feltétele, hogy az egyházközség az

adott község beltelkeinek hivatalos árán adhatja el ingatlanát.

– Hozzájárult ahhoz, hogy a Jénei Református Egyházközség tulajdonjog-rendelet címén szimbolikus egy koronáért eladja az 1042-es számú (3226 négyzetméter) és az 1043-as számú parcellát (6981 négyzetméter) a Harmaci Református Egyházközségnek.

– 2007. október 19-ei hatállyal kirendelte Farkas Istvánt segédlelkésznek a Beretkei Református Egyházközségbe. Felügyelő lelképásztora Fazekas Ágnes.

– A Zsinat 12. ülésére az alábbi tárgysorozati pontokat terjeszti be: törvénytervezet az egyes egyházi szertartások végzéséről, törvénytervezet az egyházi bíraskodásról, zsinati határozat az egyházfenntartói járulékokról, a Segélyalapról szóló 3/2005-ös törvény módosítása, a Pozsonyi Református Egyházmegye képviselője a Zsinati Tanácsban.

– A Selye János Egyetem Református Teológiai Kara által benyújtott kérelem alapján Bándy György és Bernhard Kaiser professzoroknak megadja a Veniam docendi hozzájárulást.

– Hozzájárult ahhoz, hogy a RE-MEDIA nonprofit szervezet támogatási kérelemmel forduljon a Diakonisches Werk segélyszervezethez.

– Tudomásul vette, hogy Fazekas László püspökhelyettes visszavonta a kreditrendszer bevezetésére szóló javaslatát.

– Hozzájárult ahhoz, hogy a Marcelházi Református Egyházközség a tulajdonában levő 805/1-es számú parcella 1100 négyzetméternyi területét elcserélje a Répás Zoltán tulajdonában levő 807/2-es számú parcella azonos területéért.

– Hozzájárult ahhoz, hogy az Izsai Református Egyházközség tulajdonában levő 440-es számú, 1716-os számú és 438-as számú parcellákon levő beltelkekért (jelenleg romák lakják) szántóföldet, az 1729-es számú és az 5373-as számú parcellákért (ráépült a víztisztító) azonos nagyságú területet kapjon.

– 2008. január 1-től meghatározatlan időre fél munkakörben intézeti lelkészként alkalmazza Molnár László és Czinke Zsolt lelképásztorokat, a Calvin J. Teológiai Akadémia könyvtársait.

– Egyetértését fejezi ki és támogatja a Zsinati Elnökség azon igyekezetét, hogy a kárt szenvedett gyülekezetek visszakapják elvett ingatlanjaikat vagy adekvát értékű kárpótlást kapjanak.

Kisújfalu

Öröm és üröm, de az előbbiből több

Június 16-án nagy nap virradt Kisújfalu ifjú lelkészére, a kolozsvári származású **Tatár Istvánra** és szívbéli választottjára, a dióspatonyi **Nagy Dalmára**, mert ezen a napon esküdtek egymásnak örök hűséget a patonyi templomban.

Gyülekezetünk tagjai azzal tisztelték meg lelkészüket, hogy tömött busszal érkeztek az esküvőre s vitték a kisújfalui lakodalmi kalácsot, a „kúcsost“, az ünnepi szertartás után pedig falunk őszi szokása szerint az esküvőről kijövőket a csipkeszerűen fonott, kerek kaláccsal és borral kínálták.

A következő szombat délutánra az immár nős lelkészünk és fiatal felesége hívta szeretetvendégségbe gyülekeze-

tünk tagjait, hétfőn reggel pedig elindultak Kolozsvárra, hogy az ottani rokonokkal is megünnepeljék esküvőjüket és nászuk első napjait Erdélyben töltsék. Kedd reggel azonban olyan hír futott szét a faluban, amely mindenkit leforrázott és felháborított. Az éj leple alatt ugyanis valakik betörték az üresen maradt lelkészlakba. Ekkor ment el a kedvem a tudósítástól, de többek biztatására most mégiscsak megteszem, hogy hírt adhassak a sok szép dologról.

Arról, hogy a tiszteletes úrék játszódelutánokat, szalonnasütést, biciklitúrát, palacsintázást szerveznek a gyerekeknek. Tiniklub alakult, külön van a fiatalok, a középkorúak és a nyugdíjasok szá-

mára biblióra, családlátogatásokra jár a tiszteletes úr, és szülői értekezletet tart a hittanosok szüleinek. Eljár a falugyűlésekre, ott volt az író-olvasó találkozó. Mint igazi pásztor, figyelemmel kíséri és terelgeti nyáját.

Falunkba kerülése óta új tető került a parókiára, befejeződött a belső festés, és községünk vezetősége bevezettette az internetet a parókiára. Ez is ékes bizonyítéka annak, hogy lelkész és a falu közössége egymásra talált.

Hiszem, hogy erre a házaspárra nem az „új söprű jól söpör” szólás illik, hanem az elhívás, a példaadás és a szolgálatkészség lesz továbbra is a jellemző rájuk. Isten áldja meg közöttünk való munkálkodásukat!

Dobainé Kiss Ilona

Körtvélyes

Kéz a kézben

Augusztus végén szokatlan dolog volt készülőben Körtvélyesen. Az a hír járta, hogy fiatalok, a *Kezek* nevű keresztyén zenekar jön Komáromból és a templomban fognak énekelni az Úr Jézusról. Egykét néninek szóltam csak, akikről tudtam, ha valamiben segítség szükséges, rájuk mindig lehet számítani. Amikor pénteken megérkeztem a megbeszélthelyre, alig tudtam bemenni a konyhába, annyi ember sereglett össze. Hoztak mindent, amivel segíteni tudtak. „Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül” (Péld 11,25).

Augusztus 25-én útra keltek a komáromi ifjak, hogy egy távoli kis falucskában vidámságukkal, kedvességükkel, zenéjükkal és énekükkel bizonyosságot tegye-

dicsőítő énektől zengett a körtvélyesi parókia.

Istennek hála, a környező gyülekezetekből is érkeztek szép számban vendégek. Az istentisztelet a 471. dicséret éneklésével vette kezdetét. Az ének kísérete ez alkalommal nem harmónium volt, hanem hegedű és gitárok. Aztán felhangzott a mi Urunk drága Igéje. Az igehirdetést követően sor került a várva várt koncertre. Felemelő érzés volt hallgatni és látni fiatal testvéreinket, ahogyan mosolyogva, boldogan, némelyek csukott szemmel, teljesen átadva magukat az Úr dicsőítésében rejülő csodának, énekeltek arról a valakiről, aki vérrel mosott tisztára bennünket. A dicsőítés felénél elhalált a zene, és a zenekar egyik tagja, **Ta-**

nek Urunkról. Közel háromszáz kilométert utaztak, de a szeretet, amivel a gyülekezet várta őket, talán eltörölt minden fáradságot, hiszen éjfélkor még az Urat

kács Ákos beszélt arról, hogy milyen jó az Úr, hogy milyen jó vele megélni a mindennapokat. Az istentisztelet végén halk zene kíséretében emeltük fel lelkün-

ket az Úrhoz és kértük az ő mindent megelevenítő jelenlétét életünkben.

Az udvaron terített asztalok vártak azokra, akik szerettek volna megismerkedni fiatal barátainkkal, majd a gyülekezet gondnoka, **Pogány Attila** és családja hívott meg bennünket egy esti szalonnasütésre. Ételben, italban, jókedvben, énekszóban itt sem volt hiány. Együttlétünk végén imaközösségben köszöntük meg az Úrnak, hogy egy ilyen csodálatos nappal ajándékozott meg bennünket.

Másnap Kassára látogattunk, ahol megtekintettük a város nevezetességeit és természetesen a hangszerboltot. Kedden reggel hazaindult a dicsőítő csapat, de rengeteg dolgot hagytak a hátuk mögött, amit a szívünk mélyén őrzünk. Jó volt látni, hogy az Úr házában nemcsak feszengve, komoran lehet jelen lenni, énekelni, imádkozni, hanem boldogan, mosolyogva, örömmel a szívben, amit a másik ember felé is lehet sugározni. Gyülekezeteinket a fiatalok nagy ívben elkerülik, de ne is csodálkozzunk rajta, hisz a legtöbbször azt látják, hogy az nem más, mint unott arcú, komoly, megfáradt emberek közössége. Az Úrral való élő kapcsolat azonban nem ez, hanem csupa derű, öröm és szeretet.

Amikor a napkeleti bölcsék meglátták az új, mindennél fényesebb csillagot, nagyon megörültek (Mt 2,10). Nekünk is van egy „csillagunk”, akit követhetünk, és aki az örök élethez vezethet bennünket. Hiszem, hogy az Úr Jézus azon az augusztusi délutánon ott volt közöttünk és velünk együtt Ő is nagyon jól érezte magát.

Szuhay György

Azt hiszem, a címben foglalt mondatokkal lehetne leginkább jellemezni ezt a nyár végi találkozót, amire szeptember 8-án került sor. Jó volt a szünidő után így együtt kezdeni az iskolaévet.

A marcelházai ifit és a gyülekezetet mindenképp nagy dicséret illeti. Nemcsak a jelenet és a szeretetvendégség miatt, hanem azért is, amilyen szeretettel fogadtak és imádkoztak értünk, és az egész héten át tartó eszések után, szombaton hétagra sütött a nap – de csak míg be nem ültünk a hazafele tartó járművekbe... Ezért is hála neked, Urunk!

Tankó Gábor lényegre törő és merész bizonyágtétele sokunkat megérintett, **Édes János** áhítata pedig „ütős” volt. A jelenet felejthetetlen és eredeti (milyen jó, hogy a fiataljaink jóra tudják használni a bennük lévő kreativitást és vitalitást!). Tanultunk új éneket is, miközben a kedvenceket sem hagyhattuk ki.

Ez a nap a sporté volt, pontosabban sportos formába „öltözött” az evangélium: „...ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban

Marcelháza

Együtt a cél felé

adott jutalmáért” (Fil 3,14). Mert fontos, hogy az evangéliumot kivigyük az utcára, a terekre, így a játszóterekre és sportpályákra is, elvégre Istené mindez, mert Ő a leghatalmasabb, legkreatívabb, leggyorsabb és legjobb (és nem csak átvitt értelemben). Ő teremtette mindezt, hát éljünk vele! Mégpedig úgy, hogy Krisztus legyen mindenkor és mindenben az első helyen!

(Van még mit tanulnunk, ugyanis a fiatalok egyre kevésbé tudnak kommunikálni – lehet, többet ülnek a tévé és a számítógép előtt, mint a családdal egy asztalnál vagy egy helyiségben. Fontos együtt lenni, közösségben lenni, s ebben Jézus nagyon nagy példaképünk, hisz Ő a tanítványokkal közösségben élt. S ez a személyesség, odaadás és őszinteség az, amit a tévé, a zene vagy a számítógépes játékok soha nem tudnak megadni, ez az, amiben verhetetlennek kellene lennünk, s ez az, amit a fiatalok is igazán díjaznak.)

A sportnapon is arra törekedtünk, hogy tudatosítsák: valamennyi tevékenység-

günknek alapja lehet és legyen az evangélium! Amikor százlábút játszottak az egyes csoportok, ezzel is azt fejeztük ki, hogy mindannyian egy test részei vagyunk, és figyelniük kell egymásra, miközben egy cél felé haladunk. A fogócska is a közösségépítést szolgálta: „Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban” (Gal 3,28).

Istennek legyen hála ezért az alkalomért, és köszönet valamennyi lelkipásztornak és teológusnak is, akik jelen voltak: **Rácz Elemér**nek és **Jolánnak**, akik a helyi gyülekezet nevében vendégül látták a 70–80 fiatalt, **Szabó András** nagygyereki és **Süll Tamás** kulcsodi lelki-

Egy test vagyunk, mint egy százlábú

pásztoroknak, akik hozták a gyülekezetükből a fiatalokat, **Park Sung Kon** koreai lelkipásztornak, aki – mint mindig – most is aktív részese volt a találkozónak, és **Udvardi Éva** kisújfalu teológusnak, aki már a jövő generációját képviselte. Ők jelentették a „szakmai garanciát”, s helyes útra terelhetek volna bennünket – ha szükség lett volna rá, de nem volt...

Adjunk hálát Istennek az ilyen nem formális találkozókért is! Imádkozunk, hogy legyen, aki továbbvigye azt, ami igazán értékes! És köszönjük meg, hogy van, amit továbbadhatunk, mert semmink sincs, amit ne kaptunk volna.

Dobai Júlia

Jóka

Tanévkezdő ifjúsági hétvége

Szeptember 14-én egy csomó fiatal kerekedett fel és vette az irányt a jókai Betlehem Missziós Központ felé, hogy részt vegyen a **Vajda Péter** és a pozsonyi ifisek által szervezett hétvégén. A résztvevők között a pozsonyiakon kívül akadtak komáromiak, somorjaiak, bősiek és más helyről érkezők is.

Nagyon jó volt az ige közelében lenni így közösségben is, már csak azért is, hogy feltöltődve, teljes erőbedobással nézzünk az új tanév vagy a munka elé.

Ismerkedés, de dinamikusan!

Az előadásokat **Uwe-Martin Schmidt** tartotta, aki sok elgondolkodtató dolgot osztott meg velünk. Hívóként is jó volt újra magát az evangéliumot hallani és újra tudatosítani, mekkora ajándék az ingyen kegyelem. Az biztos, hogy senki sem hagyta el úgy a termet, hogy ne cikázott volna gondolatok és kérdések tömkelege a fejében! Ezek viszont nem maradtak megválaszolatlanul, érdekes beszélgetések alakultak ki.

Nem felejthetem ki persze **Dobai Juli** előadását sem, azt hiszem mindenki gyerekként hallgatta és élte át a Barabbásról szóló történetet. Mindemellet juttott idő éneklésre, játékokra és egy rövid kirándulásra is.

Egy jó kis közösség kezdett kialakulni, és remélem, sor kerül még további, hasonlóan gazdag és élményekkel teli alkalomra.

Öllös Zsófia

2007. szeptember 22-én ünnepi istentiszteletre hívtak a sajólénártfalvai református gyülekezet templomának harangjai. Szép hagyomány lett immár gömöri falvainkban, hogy a falunapokat istentisztelettel kezdik, hiszen Isten áldására, segítségére nehéz sorsú településeinknek nagy szükségük van.

Ugyanakkor ez az alkalom kiemelkedő volt a helybeli reformátusok számára, hi-

szén ekkor emlékezhetünk meg templomépítő őseink áldozathozataláról, mert nekik köszönhető, hogy ilyen impozáns templommal gazdagodott közösségünk.

Sajólénártfalva Százéves a karcsú tornyú templom

Az ünnepi istentiszteleten a helyiek és a környékeliek mellett részt vett a magyarországi testvérközösség, Sajópüspöki küldöttsége is.

Az igehirdetés szolgálatát Nagy Ákos Róbert gömöri esperes végezte, aki a Mt 7,24–27 alapján buzdította a megjelenteket, hogy amiképpen őseink hitük kösziklájához ragaszkodva megtapasztalták

Rákosi János polgármester, zsinati tag köszöntőt mond

„annyi balsors közt s oly sok vizsály után” is az Úr megtartó kegyelmét, úgy előttünk sincs más út, mint a Szentháromság Istenhez visszatérve s benne bízva élni életünket, szembenézve a jelenkor próbatételeivel és kihívásaival.

Ünnepi alkalmunkat a hanvai református gyülekezet női kórusának és a helybeli fiataloknak a szolgálata is gazdagította. Köszönet illeti Rákosi János polgármestert és a község vezetőségét, hogy eddig is szívükön viselték gyülekezetünk sorsát. Az istentiszteletet követően a lénártfalvai alapiskola épületében megtekinthettük a helybeli asszonyok kézi-

munkáiból és László Ottó kovácsmester alkotásaiból összeállított kiállítást is.

A község önkormányzatának köszönhetően szeretetvendégséggel folytatódott az ünnepi együttlét, melyen alkalom nyílt beszélgetésre, egy-

más jobb megismerésére is. Isten áldása legyen a helybeli és minden felvidéki gyülekezet életén!

Nagné Révész Andrea

Vác–Ipolyság Testvérgyülekezetek találkoztak

Az ipolysági reformátusoknak a testvérgyülekezeti találkozók az emlékezetes napjaik közé tartoznak. Két magyarországi egyházközösséggel (a vác-felsővárosi és a perőcsényi gyülekezettel) tartanak fenn élő, hitet erősítő testvéri kapcsolatot.

A váciak tavalyi látogatását 2007. szeptember 23-án viszonzotta az ipolyságiak huszonöt tagú csoportja. Az ilyen ta-

A váci gyülekezeti teremben Fónagy Miklós esperes, a gyülekezet lelkésze, a presbiterek és a felszolgáló asszonytestvérek kedves csoportja várta és köszöntötte az ipolyságiakat. Az istentiszteleten Izsmán Jónás ipolysági lelképásztor hirdette az ígét. Előtte az ipolysági éneklőcsoport Krisztust magasztaló énekekkel köszöntötte a vendéglátó gyülekezetet. Az alapige ezt az üzenetet közvetítette: „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüg-

lálkozókon a hitéleti szertartásokon való részvételen kívül megismerkednek a vendéglátó település nevezetességeivel. És ami talán a legfontosabb: tartalmas emberi kapcsolatok születnek.

gedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobboldal támogatlak” (Ézs 41,10). Az igehirdető szólt a szolgálat fontosságáról, amit minden keresztyénnek vállalnia

kell a saját szűkebb és tágabb közösségében. Hangsúlyozta: minden egyén szolgálatára szükség van, a hitet meg kell élni, élővé kell tenni. Ennek a feladatnak a vállalását nem szabad halogatni. Jézus Krisztus is töprengés és fontolgatás nélkül vállalta értünk a kereszthalált. Az ő döntései legyenek mindnyájunk számára példamutatóak!

Az istentisztelet záró részében Fónagy Miklós újszülöttet keresztelt. Ez a mozzanat mintegy jelképesen sugallta: gyülekezeteink számára a jövő szempontjából fontos a lelki és testi megújulás.

A közös ebéd után – számos váci társaságában – városnéző sétán vettünk részt. Többek között megtekinthettük a város felújított főterét, majd végigsétáltunk a Duna-part egy szakaszán. Majd a két gyülekezet képviselői, a két lelkész, a váci presbiterek, valamint Oros Zoltán ipolysági gondnok megbeszélték az együttműködés jövőbeli feladatait. A váciak átadták az aznapi perselypénzt, amellyel az ipolyságiak gyülekezeti központjának az építését támogatják.

A két gyülekezet tagjai a jövőbeni, hitet erősítő együttműködés reményében búcsúztak egymástól.

Korpás Pál

2007. szeptember 23-án nagy szeretettel köszöntötte a deáki gyülekezet a fiatalabbik gondnokát, **Jobbágy Istvánt**, aki Istenünk kegyelméből 50. születésnapját ünnepelte.

Sándor Veronika beosztott lelkész nő az igehirdetésben A zsoltárok könyve 91. részéből kiemelte, hogy szolgálatainkban, életünkben óriási megnyugvást jelent, hogy Urunkat oltalmunknak, várunknak mondhatjuk. Ugyan nem tudhatjuk, hogy utunkon mi vár ránk, de hittel vallhatjuk, hogy olyan Istenünk van, akiben bízhatunk, akinek hűsége pajzs és páncél. A lelkész nő köszöntésében kérte az Urat, hogy az ünnepeltet őrizze meg mély hitben, hogy a leg-

drágább ajándék, az élet koronája az övé lehessen.

Szabóné Híres Erzsébet lelkész nő a napi igeversékkel köszöntötte az ünne-

Három találkozás Dénes György hamvai felett

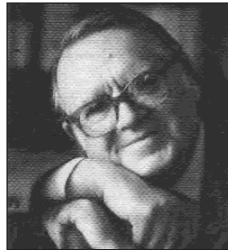
„De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok” (Jn 16,7).

Gyászoló és végtisztességtevő Gyülekezet! Ezeket a hazatért hamvakat azok veszik körül, akik családi, rokon szálakkal kötődnek drága elköltözöttünkhöz, illetve olyanok, akik kisebb vagy nagyobb mértékben személyesen vagy a költészetén keresztül ismerték őt.

Vigasztaló beszédem bevezetéseként arról szólok, hogy én mindössze kétszer találkoztam Dénes Györggyel, ebből is csak az egyik volt személyes találkozás, a másik, a korábbi, inkább kedves emlék. Kisiskolás koromban figyelemmel kísértem a Csehszlovák Rádió magyar nyelven sugárzott, gyermekeknek szóló adásait, ahol rajzverseny is volt. A gyermekek beküldhették rajzaikat a szerkesztőségbe. Én is küldtem be rajzokat, amiért jutalomban részesültem. Dénes György szerkesztő egy szép meséskönyvet, egy meseregényt küldött nekem. Egy orosz-lánkölyökről szólt a könyv, amint éli az életét szüleivel és testvérel szülőföldjén, az afrikai szavannán. Ám egyszer a vadászok elfogják, Európába szállítják, ahol egy nagyvárosi állatkertben, majd

egy cirkuszban éli tovább az életét...

Ez a történet egy kicsit kedves halottunk életét is példázza, hiszen ő is ifjú „oroszlánként” itt hagyja szülőföldjét, ezt a községet, Pelsőcöt, és a nagyvárosba költözik. Elment, hogy a nemzet napszámosaként és prófétaelkű költőjeként szolgálja az itteni magyarságot. Szavával vigasztalt, erő-

sített, bátorított, és eldalolta népünk örömét és bánatát.

Másodszor egy temetésen találkoztam vele. Ez volt a már említett egyetlen személyes találkozásunk. A harmadik találkozás ez a mostani, amikor gyásszal, megrendüléssel és részvétellel vesszük körül a községünk neves szülőltjének, díszpolgárának hamvait tartalmazó urnát.

Az az érzés kerít hatalmába minket, amelyikről az immár néhai, porraiban is áldott Dénes György így énekelt a Szeretnék egyszerűen élni című versében: „Ó, emberi élet, milyen védtelen vagy, / milyen zavaros, milyen elgyötört, / jó volna

peltet, megköszönte az egyházközségben végzett szolgálatait, és Isten gazdag áldását kérte rá. Majd az idősebbik gondnok, **Komjáti Zoltán** jókívánsága kíséretében átadta a gyülekezet ajándékát. Egy virágcsokorral megköszöntük jubilánsunk feleségének, **Jobbágy Lilának** is gyülekezetünkért végzett kedves szolgálatait.

Az ünnepelt az örömkönnyeivel küzdve köszönte meg a meleg szavakat, az ajándékot, valamint a gyülekezet bizalmát, támogatását, szeretetét és fogadta gyülekezetünk tagjainak jókívánságait.

Az Úr őrizze meg az ünnepelt életét, adjon erőt szolgálataihoz! Istenünk áldása kísérje őt még sok esztendőn át gyülekezte és családja körében!

Sándor Veronika

magamból kilépni, / s nem félni többé semmitől.”

Meg vagyunk rendülve, de nem rendülünk meg felettébb, ha hiszünk, hogy amit az Úr Jézus az igében magáról mond, az vonatkozik a Krisztus-hívő, Őt híven követő emberekre, mert a mi Urunk az első zsengeje azoknak, akik elaludtak: „De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek...”

A Krisztusban megigazult ember életének útiránya megváltozik: a halálból az életre vezet, a mulandóságból belenő az örökkévalóságba.

Dénes György testvérünk is – aki ifjú éveiben hitét gyakorló reformátusként sokat járt templomba és a Bibliát jól ismerte (ezt költésze is tanúsítja) – megsejtett valamit abból, hogy az eleve elrendelő Isten örök szeretet, aki a maga számára teremti gyermekeit, és nem nyugszik addig, míg övé nem lesz, akit a magáénak szánt. Krisztusában csodálatosan könyörül rajtunk, és amikor feléje kiáltja megváltott gyermeke, Uram, megvizsgáltál és ismersz, a Mindenható így felel: ismerlek.

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ézs 43,1). Az a mi vigasztalásunk, hogy a gyászban, bánatban, halálban magához ölel az örök Szeretet. Ámen.

Radácsy Károly

(Elhangzott 2007. szeptember 29-én Dénes György urnája felett a pelsőci temetőben.)

Csatlakoztunk a szeretetszolgálathoz

2007. április 25-én a Generális Konvent ülésén nyilatkozat született arról, hogy valamennyi Kárpát-medencei református egyházkerület csatlakozik a Magyar Református Szeretetszolgálat munkájához. Egyházunk részéről a nyilatkozatot dr. Erdélyi Géza püspök és Fekete Vince főgondnok írták alá.

Október 2-án és 3-án Csík György képviselte egyházunk diakóniáját Budapesten a Magyar Református Szeretetszolgálat által kezdeményezett találkozón, melyen megalakult a Magyar Református Szeretetszolgálat Kárpát-medencei Koordinációs Tanácsa. Ezen az első találkozón nyilatkozat született az együttműködésről. Reméljük, hogy a közös munka eredményeket is hoz, melyek hozzájárulnak egyházunk diakóniájának megerősödéséhez.

Csik György

Előfizetőink figyelmébe

Lapunk zökkenőmentes megjelenítése és januári összpéldányszáma pontos meghatározhatósága érdekében tisztelettel kérjük a gyülekezetek lelkipásztorait, gondnokait és iratterjesztőit, akár csak egyéni előfizetőinket, hogy legkésőbb **december 20-ig** jelezzék a szerkesztőségnek az impresszumban megadott elérhetőségei bármelyikén, amennyiben módosul a jövő évre előfizetendő példányok száma.

Akik a fenti időpontig nem jeleznek változást, azt vállalják, hogy a Kálvinista Szemlét 2008-ra ugyanannyi példányban fizetik elő, mint idén.

Lapunk éves előfizetési díja **120 korona** marad. Kérjük, az előfizetési díjat majd csak januárban azzal a pénzesutalvánnyal térítsék meg, amit a januári számmal együtt küldünk.

Kérjük azon gyülekezeteket, amelyek a lapunk mellékleteként megjelenő Bibliaolvasó vezérfonalakon kívül további példányokat szoktak igényelni a szerkesztőségtől, hogy rendelésüket mihamarabb adják le. A falcolt Bibliaolvasó vezérfonal ára a 2008. évre változatlanul **5 korona**.

A szerkesztőség

■ A Nagybalogi Református Egyházköztségben szeptember 29-én templomszentelő ünnepi istentiszteletet tartottak.

■ Szeptember 30-án Érsekújvárot ünnepi istentisztelet volt Erdélyi Géza püspök szolgálatával.

■ Október 4-én Rimaszombatban ülésezett egyházunk segélyszervezete, a Reformata Diakónia.

■ Október 6-án a lévai református templomban ünnepi istentiszteleten emlékeztek meg a hatvan évvel ezelőtti kitelepítések áldozatairól. Az igehirdetés szolgálatát Bölcskei Gusztáv tiszántúli püspök, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkes elnöke végezte. Egyházunk püspöke, Erdélyi Géza beszédet mondott, majd leleplezte a kitelepítettek emlékét megörökítő emléktáblát.

■ Október 7-én Szesztán megtörtént a gyülekezet megválasztott lelkipásztornak, Parti Tibornak az ünnepélyes beiktatása hivatalába.

■ A XXXVIII. Szenci Molnár Albert Napok rendezvénysorozata keretében október 19-én koszorúzási ünnepség volt a zoltárfordító szobránál a Szenci Városi Hivatal előtti parkban. Ünnepi beszédet Czinke Zsolt bátorkeszi lelkipásztor mondott. Október 20-án pedig a Bátorkeszi Református Egyházközség kórusa lépett fel – Szalay Katalin okleveles kántor vezényletével – a jókai, majd a rétei református templomban.

■ A felsőpatony-dióspatonyi gyülekezetben október 26-a és 31-e között gyülekezeti napokat tartottak. A programban az istentiszteletek és áhítatok mellett különféle előadások, élménybeszámolók, filmvetítések szerepeltek.

■ Bátorkeszin október 27-e és 31-e között gazdag programmal zajlott a II. Bátorkeszi István Napok rendezvénysorozata.

■ A Selye János Egyetem Református Teológiai Karán a tavaly beindított doktoranduszképzés mellett novemberben megkezdődik a kisdoktori képzés is.

Zsinati ülés lesz

Zsinatunk 12. ülése november 22-én 15 órakor lelkészszenteléssel veszi kezdetét a rimaszombati református templomban, majd november 24-ig Hanván folytatódik – egyebek mellett – az alábbi napirendi pontokkal: törvénytervezet az egyházi szertartások végzéséről, törvénytervezet az egyházi bírászkodásról, határozat az egyházfenntartói járulékokról, a Segélyalapról szóló törvény módosítása, a pozsonyi egyházmegye képviselőlete a Zsinati Tanácsban.

Közösségi alkalmak

■ A XXXVIII. Szenci Molnár Albert Napok keretében november 18-án (vasárnap) 16 órai kezdettel hangverseny lesz a szenci római katolikus templomban, ahol a réteboldogfai református énekkar is közreműködik. A záróünnepség ugyanezen a napon 17 órakor kezdődik a Szenci Molnár Albert Alapiskolában, ahol a fent említett énekkar szintén fellép.

■ Zenés áhítat lesz 2007. november 24-én (szombaton) 19 órai kezdettel a rimaszombati református templomban, mégpedig a Lux aeterna kamarakórus szereplésével.

■ Soi Légó Focinap lesz november 24-én a csallókőzaranyosi sportsarnokban. Jelenkezni legkésőbb november 20-ig az alábbi címen lehet: Soi Légó Szövetség, Hosszú u. 12., 930 28 Opatovský Sokolec, tel./fax: 031/555 87 86, mobil: 0905/176 111, e-mail: somogyia@stonline.sk

A Pátria rádió protestáns műsorai:

November 11-én 19 órakor a Világosság című egyházi műsor református félórájában Fazekas Zsuzsanna komáromi lelkipásztor Sára halála kapcsán szól a hallgatókhoz.

November 25-én 19 órakor a Világosságban Fazekas László komáromi lelkipásztor, püspökhelyettes Ábrahám szolgájának Betuél házában történt leánykéréséről szól elmélkedésében.

A Világosság december 9-i adásában Gebe László komáromi segédlelkész igehirdetésének témája: Rebeka feleségül megy Izsákhöz.

A másnapi ismétlés időpontja: 19 óra.

Szerkesztő: Iski Ibolya

KÁLVINISTA SZEMLE

A Szlovákiai Református Keresztény Egyház hivatalos lapja. Kiadja a Zsinati Elnökség (Jókai u. 34, 945 01 Komárno). Megjelenik havonta.

Főszerkesztő: Dr. Erdélyi Géza
Szerkesztő: A. Kis Béla

Titkár és lapterjesztő: Kis Lucia
Előfizethető a szerkesztőség címén és a református lelkesi hivatalokban.
Előfizetési díj: egy évre 120 korona.

A lapterjesztést a szerkesztőség végzi:
930 10 Dolný Štál (Alistál) 386
E-mail: akisbela@ba.telecom.sk
Telefon: 031/55 90 141 (egyben fax és üzenetrögzítő is)

A kéziratokat nem őrzük meg, nem küldjük vissza, rövidítésük és szerkesztésük jogát fenntartjuk.

Nyomdai előkészítés: A. Kis Béla
Nyomja: Reproffset, Dunaszerdahely
ISSN: 1335-7298

Regisztrációs szám: SÚTI 15/6